

STATORNICIA

Îți mulțumesc, frate Neville. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Bună

dimineața, prieteni. Este o mare binecuvântare pentru noi că putem fi în dimineața aceasta în Tabernacol, în prezența Domnului. Când am sosit aici, ploua, iar voi cântați și băteați din palme. Văzându-vă, m-am gândit că desigur, sunteți plini de binecuvântarea Domnului. Noi Îi suntem foarte mulțumitori Domnului pentru ziua aceasta. Dacă n-ar fi Ploaia aceasta, Domnul nu Și-ar putea aduna roadele. Da, înainte de culesul roadelor, noi avem ploaia duhovnicească.

Vedeți,

Pământul are nevoie de ploaia naturală. Fără ea nu am putea aduna roadele câmpului. Acesta este adevărul.

Voi

știți că în fiecare zi este nevoie să moară ceva ca să putem trăi noi. Recolta dă viață și viața cheamă moartea în față. Noi trăim prin moarte. Voi știți că pentru menținerea vieții noastre pământești, este nevoie ca în fiecare zi să moară ceva. Voi mâncați și trăiți cu substanțe moarte.

Ca

să mâncați carne de porc, este nevoie să moară porcul. Ca să mâncați carne de vită, este nevoie să moară o vită. Ca să mâncați porumb, este nevoie ca această plantă să moară; este nevoie să moară bobul de grâu. Ca să mâncați varză, este nevoie să moară varza.

Da,

noi trăim hrănindu-ne cu substanțe moarte. Este deci adevărat că în fiecare zi, trebuie să moară ceva ca să trăim noi?

Hristos,

Fiul lui Dumnezeu, a murit pentru ca noi să trăim veșnic. În

dimineața aceasta, eu sunt foarte bucuros pentru acest lucru. Știu că Isus Hristos a murit pentru cei păcătoși, deci și pentru mine.

Duminica

trecută, am vorbit despre nenorocirile care vor lovi pământul. Eu am auzit la radio că în Germania au loc inundații foarte mari, cele mai mari inundații care au avut loc vreodată în această țară. Mii de oameni au murit. Digurile s-au rupt și totul a fost acoperit de apă. În Germania și în Anglia au avut loc furtuni îngrozitoare, aproape 70.000 de case fiind deja distruse de ape.

Înțelegeți

voi aceste lucruri? Noi ne aflăm în timpul din urmă. Isus va veni într-una din aceste zile. Dar gândiți-vă fraților că aceste lucruri sunt numai începutul necazurilor. Vor veni necazuri și mai mari, pentru că suntem la sfârșit.

Mâine,

după adunare, vom pleca din nou în Arizona, de aceea am dori ca biserica să ne poarte în rugăciunile ei. Pe deasupra, eu trebuie să fac ceva, un lucru pe care nu-l pot face însă singur. Acesta este motivul pentru care doresc ca biserica de aici, grupul acesta de credincioși, să se roage pentru mine, ca să iau o hotărâre corectă.

Cred

că mai mult de 30 din orașele aflate în Ubersee doresc să mergem acolo. Dacă Domnul ne va ajuta, vrem să ajungem și în Germania, Suedia și Africa. Acesta este motivul pentru care-L rugăm pe Domnul să ne ajute să purtăm Adevărul Său oriunde vrea El să ne folosească. Rugați-vă deci pentru mine, fiindcă și eu mă rog pentru voi. Rugați-vă Domnului ca El să mă călăuzească în totul.

Când

voi reveni din Arizona, aș vrea să ne luăm mai mult timp ca să

discutam puțin cu biserica de aici.

Voi

avea un mesaj pentru care îmi trebuie cam opt ore.

În

timp ce discutam cu doamna Wood, a venit la mine un bărbat care mi-a spus:

„Frate

Branham, eu am intrat în adunare pe la ora 10.00 și tu predicați. Ai ținut acea predică până la amiază, când te-ai oprit numai 15-20 de minute, pentru pauza de masă, după care ai continuat să vorbești până seara. La ora 22.00 când am plecat acasă, tu încă predicați.”

Eu

i-am răspuns: „Tu știi că eu nu cunosc prea multe, dar dacă pun în mâinile Lui acest puțin, și-L las pe El să vorbească, El știe foarte mult.”

Astfel,

când mă voi întoarce, aș vrea să începem mai repede adunarea, ca să aduc mesajul pe care mi l-a pus Domnul pe inimă. Rugămintea mea înaintea Lui, este să-mi dea acolo în pustie, tot mesajul Său pentru Biserica din aceste zile din urmă. Eu cred că în fața noastră mai stă o trezire duhovnicească și aceasta va fi ultima. Da, noi credem că Domnul Isus va deschide cerurile și va revărsa puterea lui Dumnezeu. Aș vrea ca atunci când voi reveni, să ne adunăm pe la ora 9.30 și să ținem studiul până pe la ora 14.00-15.00, sau chiar mai mult.

După

aceea, dacă va fi cu voia Domnului, voi pleca în Africa. Deci mai întâi Suedia, apoi Palestina și în final Africa.

Să

vă rugați pentru mine. Orice veți face, rugați-vă! Aceasta este singura nădejde pe care o avem: rugăciunea.

Aș

vrea ca ceea ce spun acum, să nu vi se pară o hulă, dar eu cred că națiunea aceasta nu este în stare să-și recunoască vina. Deși sunt o mulțime de creștini, o mulțime de adunări care conlucrează împreună, deși sunt o mulțime de evangheliști renumiți care țin pretutindeni evanghelizări, totuși lucrarea lor se prăbușește din ce în ce mai mult în haos.

Eu

cred că toate națiunile mari se vor prăbuși, că întregul sistem omenesc merge spre prăbușire.

Este

un lucru bun faptul că oamenii sunt gata să-și jertfească viața pentru democrație; acesta este un act de loialitate față de națiune, dar mă întreb cum stăm cu loialitatea față de Hristos?

Vedeți?

Vezi un bărbat puternic, în floarea vieții, care însă într-o zi este ucis. Poate că nimeni nu va ști aceasta, afară de familia lui, sau de cei care i-au fost mai apropiați și l-au cunoscut. Acesta este omul și cu toate acestea, noi suntem încă temători când este vorba să mergem afară și să luăm asupra noastră suferințele și ocară lui Isus Hristos.

Cuvântul

spune însă: „*Cine*

își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, o va câștiga.”

(Matei 10.39).

Acesta

este motivul pentru care îndemnul meu este să-L slujim cu toată ființa pe Domnul nostru. Să ne dezbrăcăm de lucrurile pământești, să privim spre El, să credem cuvintele Sale și să-L urmăm în fiecare clipă.

În

ultima duminică am vorbit despre unitatea dintre Dumnezeu și

poporul Său. Astăzi, m-am gândit să vă las să plecați mai repede, deoarece v-am ținut prea mult duminică, și ca urmare nu am mai avut timp să mă rog pentru toți bolnavii.

Acesta

este motivul pentru care astăzi îi vom chema și pe cei care au avut un număr de rugăciune duminică, dar nu au mai fost chemați din cauza timpului înaintat.

Astăzi

aș vrea să mă ocup de tema: **„Cum se zidește credința adevărată!”**

și cum se procedează când se zidește ceva. Dacă sunt printre noi predicatori, și știu că sunt, aș vrea ca după ce voi vorbi și se va crea prin predică o atmosferă pentru mântuire, să-i chemăm la altar pe cei ce doresc să-L urmeze pe Domnul.

Dacă

vreți să aveți o atmosferă pentru vindecare, veți primi ungerea prin Cuvântul lui Dumnezeu, apoi această ungere se va revărsa asupra poporului. Prin aceasta, întreaga adunare va fi unsă pentru a putea primi acel lucru.

Voi

știți că noi așteptăm ceva. Am să fiu mai clar: voi știți că Dumnezeu își pregătește Biserica pentru venirea Sa.

Eu

cred că la venirea Sa dintâi, a fost o mare așteptare. Ei știau că Isus va veni la Praznic, de aceea, mulți Îl așteptau ca să-L vadă făcând o minune. Alții doreau să-L vadă, în timp ce alții voiau să Îl batjocorească. Praznicul acela a fost deosebit de toate celelalte praznice avute până atunci. Din momentul în care Isus a intrat în oraș călare pe un măgăruș, totul a primit o altă notă.

Dacă

noi știm că El va veni în aceste zile, atunci să-L așteptăm fiind conștienți de faptul că ne va duce Acasă.

Haideți

să ne plecăm capetele ca să vorbim cu El. Dacă este printre noi cineva care are vreo cauză pe care dorește să o încredințeze Domnului, să-și ridice mâinile și să spună: „Dumnezeule, ai milă de mine... Eu am nevoie de mântuire. Am nevoie de vindecare. Eu aș vrea să mă apropiu mai mult de Tine...”

Dumnezeu

să vă binecuvânteze pe toți cei ce vă aflați aici.

Tatăl

nostru ceresc, noi ne apropiem de tronul Tău de har în Numele Domnului Isus Hristos, care ne-a arătat harul Său măreț. O, Îți mulțumim din toată inima pentru El, care a fost fără păcat și a venit să ne dea posibilitatea să fim mântuiți, noi, cei nevrednici care am fost aduși aproape de Tine prin vărsarea sângelui Său. El ne-a spălat prin apa Cuvântului Său și ne-a pus în fața Ta, ca o fecioară curată și sfântă și ne-a făcut vrednici înaintea Ta. Când ne gândim la spălarea Jertfei, ne amintim și cuvintele spuse de Ioan Botezătorul atunci când Isus a intrat în apă pentru a fi botezat:

„Eu

am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?”

(Matei 3.15), dar Isus a răspuns: *„Lasă-Mă*

acum, căci așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit.”

Cu

alte cuvinte, El voia să spună: „Ioane, tu ești profetul, iar Eu sunt Dumnezeul tău. Noi ar trebui să fim conducători în timpul acesta. Știu că tu înțelegi, și la fel Eu, dar nu uita, Ioane, că este de datoria noastră și trebuie să împlinim toată dreptatea.”

Și

pentru că Ioan știa că Jertfa trebuia spălată înainte de a fi sacrificată, L-a botezat pe El, pe Mielul fără păcat al lui Dumnezeu. Da, El a spălat Mielul înainte de jertfire.

Doamne,
curăță în dimineața aceasta inimile noastre. Spală-ne cu apa Cuvântului, ca să ne putem apropia de Tine. Curăță-ne de orice necredință, astfel încât să ne putem apropia de Tine tot mai mult, ca o jertfă vie și să devenim sfinți și curați înaintea Ta. Spre aceasta se îndreaptă credința noastră. Îți mulțumim pentru toate lucrurile. Îți mulțumim pentru fiecare suflet care este prezent în locul acesta și Te rog să binecuvântezi biserica Ta, care-i cuprinde pe toți fiii Dumnezeului celui viu, din toate națiunile lumii.

Acum,
când predicatorii stau la amvoane, lasă Te rog, Duhul Tău să se reverse peste fiecare dintre ei în mod minunat, astfel încât să-și îndeplinească datoria la postul la care i-ai pus. Revarsă Duhul Tău și peste evangheliști și peste misionari.

O,
Doamne, mă gândesc la cei aflați departe, pe câmpul misiunii. Unii dintre ei nu au nici măcar pantofi în picioare. Cu pantalonii rupți, ei merg prin junglă ca să ducă vestea bună a păcii și salvarea, celor ce sunt departe de Hristos.

Dumnezeule,
rugămintea noastră este să-L trimiți pe Isus mai repede. Vino, Doamne Isuse!

Noi
privim la natură, fiindcă ea este cel mai bun semn. La prima Sa venire, o stea i-a condus pe cei trei magi la Betleem.

Vorbind
despre semnele timpului, Isus a spus că vor fi neînțelegeri între națiuni și că în cer și pe pământ vor apărea tot felul de semne. Marea va fi tulburată de furtuni și de vânturi puternice, în diferite locuri vor avea loc cutremure de pământ, etc. Aceste lucruri sunt semnale de avertizare care au rolul de a ne pune în stare de alarmă, ca să fim pregătiți, pentru că nu știm ziua și

ceasul în care va veni El.

Revenind

la ziua aceasta, Te rugăm să binecuvântezi orice cauză personală care este adusă cu mâinile ridicate spre Tine. Doamne, Tu cunoști totul, de aceea, Te rog să cureți jertfele și cauzele noastre și să ne dai ceea ce vezi că ne lipsește. Doamne, dacă printre noi sunt oameni care nu Te recunosc ca Mântuitor, fă ca astăzi să fie ziua în care să poată spune și ei: „Da!” Îngăduie Tu aceasta, Doamne!

Tată,

binecuvântează-ne astfel încât să putem pregăti adunarea ca să primească cuvintele Tale, cu credință.

Trimite

Cuvântul Tău cu putere, în locul acesta și peste tot unde vor ajunge aceste benzi. Fă ca mulți să fie sfințiți și mântuiți spre slava lui Dumnezeu, pentru că Te rugăm aceasta în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Dorim

ca Dumnezeu să ne dea binecuvântarea Sa în timp ce vom citi Cuvântul Său. Nu uitați că cuvintele mele, sunt cuvintele unui om, dar cuvintele Lui sunt veșnice.

El

a spus: „*Cerul*

și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece!”

(Matei 24.34). Aceasta este o nădejde tare!

Aș

vrea să cânt cântarea lui Eddie Perronet:

Aleluia

puterii Numelui Său!

Înainte

Lui, îngerii se aruncă jos

Aduceți
diadema împărătească

Și
încoronați-L pe El ca Domn!

Pe
Hristos, pe Stâncă, stau eu,

Toate
celelalte sunt nisipuri care trec.

Acum,
pentru cei care vor să urmărească textul, vom citi din **Matei**
15.21-28:

***„Isus,
după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale
Sidonului.***

***Și
iată că o femeie cananeancă, a venit din ținuturile acelea, și a
început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui
David! Fiica mea este muncită rău de un drac.”***

***El
nu i-a răspuns nici un cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și
L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.”***

***Drept
răspuns, El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale
casei lui Israel.”***

***Dar
ea a venit și I s-a închinat, zicând: „Doamne, ajută-mi!”***

***Drept
răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor, și
s-o arunci la căței!”***

**„Da,
Doamne”, a zis ea, „dar și cățeeii mănâncă firimiturile care
cad de la masa stăpânilor lor.”**

Atunci

**Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum
voiești.” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”**

În

dimineața aceasta, vreau să vorbesc despre credință, de aceea
subiectul nostru va fi „Statornicia” sau „Perseverența”.

„A

persevera” înseamnă „a rămâne statornic pentru a ajunge la
țintă”. Credința este substanța nădejdiei. Ea este dovada
existenței lucrurilor nevăzute.

Noi

avem un trup și suntem alcătuiți la fel ca un bob, care are o
coajă exterioară la interior aflându-se sâmburele care conține
germenul de viață.

Așa

suntem alcătuiți și noi, tot din trei părți: trup, suflet și
duh.

Trupul

are cinci simțuri: văzul, auzul, pipăitul, gustul și mirosul.

Sufletul

are conștiința, cugetul, etc. Deci sufletul nostru are cinci
intrări.

În

ce privește duhul nostru, spre el există o singură cale de acces,
pe care Dumnezeu a dat-o fiecărui om începând de la Adam și Eva
încoace: voința proprie.

Fiecare

om este liber să aleagă dacă vrea să trăiască sau să moară.

Fiecare este liber să aleagă. Fiecare are dreptul la o alegere liberă. Duhul pe care-l vei lăsa să te domine, va produce în tine roadele pe care le are viața din tine.

Mulți

dintre oameni se încred mai mult în cele cinci simțuri, dar mai există încă un simț, al șaselea, și acesta este **credința**.

Acest

simț al cugetului, credința, poate primi unul din cele două duhuri existente: pe Duhul lui Dumnezeu sau pe duhul Satanei.

Nici

un om nu poate sluji în același timp la doi domni.

Dacă

în tine locuiește Duhul lui Dumnezeu, posezi credința și atunci vei crede fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Dacă nu ai Duhul lui Dumnezeu, înseamnă că-l posezi pe celălalt, pe duhul Satanei, care este ticălos și viclean. El te lasă să crezi că ești corect, deși în realitate ești pe dos.

Acum

fiți atenți: Dacă tu nu ești conform Cuvântului, aceasta dovedește că în tine nu poate fi Duhul lui Dumnezeu, deoarece Duhul Sfânt este Acela care a scris Biblia.

Amintiți-vă

ce v-am spus duminica trecută.

Eva

a avut numai o umbră de îndoială cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Satana i-a spus adevărul, el n-a tăgăduit niciodată faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Dar acea mică răstălmăcire a Cuvântului a pricinuit marele necaz. Femeia a dorit să fie mai deșteaptă, în loc să țină de Cuvânt. Dacă Dumnezeu spune că cerul și pământul vor trece dar Cuvântul Lui nu va trece, înseamnă că El trebuie să se împlinească până la ultima iotă.

Perseverența

este statornicia în atingerea țintei propuse.

Omul

a primit mintea ca să se poată hotărî pentru ceva. După ce se hotărăște, el stăruiește în realizarea scopului propus, deoarece crede că va reuși să-l împlinească. Ca să fii însă statornic, mai întâi trebuie să-ți formezi o părere despre ceea ce vrei să faci.

Tu

nu poți să crezi în Dumnezeu fără să cunoști Cuvântul Său sau fără să știi ceva despre El.

Poate

cineva zice: „Dacă ești bolnav și atingi stâlpul acesta, vei fi vindecat.”

Fraților,

eu nu cred așa ceva! Eu nu cred că în stâlpul acela este mai multă putere decât într-o statuie, într-un crucifix sau în orice altceva asemănător. Eu cred că puterea este numai în Hristos, iar Hristos este Cuvântul:

„La

început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

Și

Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi.”

(Ioan 1.1, 14).

Astăzi

Cuvântul însuși vine la noi sub forma Duhului Sfânt. Dacă Cuvântul este în tine, înseamnă că Dumnezeu este în tine!

Mulți

oameni încearcă să-L înfățișeze pe Dumnezeu ca o ființă mistică oarecare, ca pe Unul care este departe de om, de neatins,

dar Dumnezeu este înlăuntrul tău, nădejdea glorioasă, Hristos.
Duhul care a fost în Hristos este acum în tine.

Pavel

a spus: „*Hristos*

în voi, nădejdea slavei.”

(Coloseni 1.27). Tu poți să-L atingi în fiecare clipă, dacă
folosești mijloacele care-ți sunt date.

Dumnezeu

în om este totul. Când a fost pe pământ, Hristos era trupul lui
Dumnezeu. Dumnezeu Și-a creat acel trup. El avea un alt trup, dar
printre noi a venit în trup omenesc.

Voi

știți că Solomon l-a zidit un Templu lui Dumnezeu, însă Ștefan
a spus în Fapte 7.48:

„*Dar*

*Cel Prea Înalt nu locuiește în locașuri făcute de mâini
omenești.*”

Dumnezeu

însuși Și-a creat un trup în chipul lui Isus Hristos Cel uns. Tot
ce era în Dumnezeu, a fost pus în Hristos. În El a locuit trupește
toată plinătatea dumnezeirii. Așa ne învață Scriptura. Tot ce
era în Dumnezeu, El a lăsat să curgă în Hristos. El era Emanuel,
Dumnezeu cu noi.

Și

tot ce era Hristos, El a pus în Biserică. Aceasta înseamnă că
El, Cel uns, Își continuă lucrarea prin Biserica Sa, astfel încât
Cuvântul Lui să trăiască mereu, așa cum a trăit și El prin
Cuvântul Tatălui, deoarece „*Omul*
nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din
gura lui Dumnezeu.”

(Matei 4.4).

Biserica

Lui nu trăiește numai prin hrana naturală pe care o mănâncă fiecare individ, ci ea trăiește prin Cuvântul lui Hristos.

Duhul

lui Hristos intră înăuntru și face Cuvântul viu: „*Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred...*”

(Marcu 16.17).

Dumnezeu

nu poate să se schimbe. Dacă El ia o hotărâre, ea rămâne așa.

Dacă

Și-ar schimba hotărârea, ar fi și El o ființă omenească, ar fi la fel ca mine. Dar El nu poate să greșească, deoarece este nemărginit, este Atotștiutor și Atotputernic, iar dacă ar face o greșeală, nu ar mai fi Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care rămâne la prima Sa hotărâre.

Dacă

de exemplu, un om a păcătuit și El l-a iertat pe baza credinței în Cuvântul Său, atunci, dacă un alt om ajunge în aceeași situație ca și primul, El trebuie să procedeze la fel ca și în primul caz: să-l ierte și pe celălalt om.

Dacă

un om primește vindecarea divină prin credință în Dumnezeu, El trebuie să-i vindece și pe ceilalți oameni care vin să primească vindecarea pe baza credinței în El. Dacă n-ar proceda așa, înseamnă că face deosebire între oameni și atunci n-ar mai fi Dumnezeu. Înțelegeți? Voi trebuie să aveți credință ca să puteți înfăptui lucrarea pe care vreți să o faceți.

În

1 Ioan 3.21 scrie: „*Dacă nu ne condamnă inima...*”

Dacă noi facem un lucru pe care Biblia nu îl învață, este o lucrare în care nu putem avea încredere. Dacă El spune ceva, iar noi nu îi dăm nici o atenție, prin aceasta arătăm că nu suntem de acord cu El. Dacă procedăm în felul acesta, nu mai putem avea

Îndrăzneală să mergem la El ca să-I spunem:

„Doamne,
ieri m-am îmbătat foarte tare și mă simt rău, de aceea, Te rog
să mă vindeci. Îți promit că nu voi mai bea atât de mult....”

Tu
trebuie să renunți definitiv la tine și să te predai pe deplin
lui Dumnezeu. Trebuie să crezi fiecare literă a Cuvântului Său.
Dăruiește-te cu totul Domnului și primește în schimb Cuvântul
Său. El este Cuvântul viu care face Biserica vie.

Biblia
compară Cuvântul cu o sămânță semănată de semănător. Nu
este posibil să recoltezi grâu dacă ai semănat neghină, așa cum
nu este posibil să recoltezi neghină dacă ai semănat grâu! Dacă
semeni grâu, vei secera tot grâu, iar dacă semeni neghină, vei
recolta tot neghină. Deci trebuie să ai Cuvântul lui Dumnezeu.

Nici
un credincios adevărat nu va susține vreodată că Cuvântul lui
Dumnezeu a fost valabil numai în trecut. El nu va permite niciodată
ca cineva să-L socotească pe Dumnezeu un Dumnezeu al trecutului.
Bineînțeles, Dumnezeu poate fi găsit în istorie și astăzi,
deoarece Cuvântul spune:

„Isus
Hristos este același ieri, astăzi și în veci.”
(Evrei 13.8).

El
este și astăzi la fel cum a fost în trecut, pentru că Dumnezeu nu
poate să-și piardă puterea!

Adevărul
este că datorită dezbinării bisericii în secte și organizații,
Dumnezeu nu S-a mai putut descoperi în mijlocul ei. De ce? Pentru că
nu mai era același Cuvânt, și pentru că Cuvântul adevărat a
fost înlocuit cu dogme și doctrine omenești.

Deci,
înapoi la Cuvânt! Înapoi la Dumnezeu! Întoarceți-vă la Cuvântul
Său viu!

Dar
mai este o problemă: Cuvântul nu face nimic din ceea ce a făgăduit,
dacă tu nu crezi în El!

El
ne cheamă: „*Veniți
la Mine, toți cei trudiți și împovărați...*”
(Matei 11.28).

Când
am verificat aceste cuvinte, am văzut că sunt adevărate. Este
același Cuvânt! Și dacă este Cuvântul lui Dumnezeu, El trebuie
să împlinească ceea ce făgăduiește.

Acum
se ridică o întrebare: ce este adevărat și ce este fals?

Pentru
mine ori este totul Cuvântul lui Dumnezeu, ori nu este nimic! Acesta
este motivul pentru care cred fiecare capitol din Biblie, fiecare
rând, fiecare cuvânt, fiecare virgulă, punct sau liniuță! Eu
cred totul fiindcă este Cuvântul întreg al lui Dumnezeu. Acesta
este motivul pentru care mă prind de El cu tot sufletul meu,
bineînțeles că nu ca și cum aș apuca un stâlp, un om, sau
altceva, ci prin credință.

Da,
încredințarea mea este că prin credința în Cuvântul Său, eu îl
ating pe Dumnezeu. Vedeți? Prin credință, al șaselea simț.

Dacă
îl crezi, Cuvântul primește viață în tine, devine viu. Atunci,
fiecare Cuvânt devine un germen de viață, un purtător al vieții.

Dacă

iei un pumn de grâu și-l pui aici pe podium, nu se va întâmpla nimic cu el. Ca să aducă roadă, este nevoie să-l pui în pământ, dar nu în orice fel de pământ, ci într-unul potrivit.

Dacă

cuvintele bune, cad într-un pământ slab, vor aduce puțină roadă, dar dacă sămânța bună este pusă într-un pământ bun, va aduce roadă însutită.

Așa

este și Cuvântul lui Dumnezeu când ajunge la inima omului. O credință statornică în Domnul Isus Hristos, în puterea lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, îl va face să răsară și va împlini totul. El Își va ține făgăduința, pentru că este Cuvântul, pentru că El este Dumnezeu.

Isus

a spus în Ioan 14.12: *„Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.”*

Eu

cred aceasta: *„Lucrările pe care le fac Eu...”*

acesta este deja un adevăr dovedit: *„le veți face și voi; ba încă altele și mai mari.”*

Adevărul este că nu se pot face lucruri mai mari, deoarece El a oprit furtuna, a biruit moartea, etc. El a făcut totul.

Dumnezeu

S-a descoperit într-un Om, în Hristos, iar astăzi Se descoperă într-o Biserică, în Biserica Lui: *„Lucrări*

mai

mari decât acestea...”

Sunt aceleași lucrări.

Nu

demult, cineva mi-a zis pe un ton critic: *„Voi ar trebui să faceți*

lucrări mai mari!” dar eu i-am răspuns: „Înainte ca să faci lucrările mari, fă-le pe cele mici!” Tu poți să privești Cuvântul și apoi să-L pui la încercare ca să vezi dacă ceea ce a spus El, rămâne încă același. Vei putea vedea oameni care au destulă credință ca să facă ce a spus Domnul. Astăzi sunt deja mulți care pretind că au avut o experiență deosebită, eu nu am nimic împotriva acestor lucruri, dar cred că experiența adevărată este aceea care are loc între individ și Dumnezeu. Orice lucrare adevărată trebuie să izvorască din Biblie, trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu și atunci voi ști că este adevărată. Acesta este începutul credinței: Isus Hristos este Același ieri, astăzi și în veci. El dă viața.

Dacă primim această făgăduință a lui Dumnezeu, putem să stăm statornici, putem să credem cu adevărat și să stăm tari pe Cuvântul Său făgăduit.

Indiferent cât de mult timp va trece, făgăduința Lui se va împlini.

Voi știți că El a vorbit odată despre sămânța de muștar și despre credință. Această sămânță nu se poate amesteca cu alte soiuri de sămânță.

Voi știți că se poate lua sămânță de la soiuri apropiate și prin amestecare se obțin soiuri noi, dar muștarul nu poate fi amestecat.

Dacă un om primește un Cuvânt de la Dumnezeu, nu are importanță cât de mică este încredințarea lui; dacă Acesta nu se poate amesteca cu necredința, îl va conduce la Lumină. Unii dintre noi au o credință care face adevărate minuni. Ei se țin de credință până primesc ceea ce cer.

Dacă un om ajunge la credința adevărată și este cuprins de ea, nu mai

există nimic care să-l poată îndepărta. El va rămâne statornic chiar dacă cei din jur îi vor spune: „Timpul minunilor a trecut!”, el va merge înainte fără să primească aceste șoapte. De ce? Pentru că credința a intrat în inima lui și el crede numai Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu
am văzut cum lepra a fost curățată, cum surzii au auzit, orbii au văzut, șchiopii au umblat normal, morții au înviat, etc., de aceea știu că acesta este adevărul.

Unii
întreabă: „Este bine să te iei după vedenii? Bineînțeles, pentru că atunci știi care este voia lui Dumnezeu. Tu nu poți face ceva dacă nu știi care este voia lui Dumnezeu.

Una
din făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, este că Duhul Sfânt va restitui darurile în Biserica Sa. Prin aceasta, El însuși Se va descoperi în mijlocul nostru adevărindu-Se.

Putem
dori oare ceva mai mult? El vine la noi în felul acesta. Se descoperă personal. Dumnezeu în mijlocul poporului Său.

Dumnezeu
a spus că va face ceruri noi și un pământ nou. Cuvântul grec folosit aici, este „cosmos” și înseamnă „ordinea lumii”. Orice ordine a acestei lumi trebuie să dispară. Orice națiune care este stăpânită de Satana trebuie să dispară!

Noi
știm că Satana L-a condus pe Domnul Isus pe munte și i-a arătat toate împărățiile lumii, spunând: „*Toate aceste lucruri ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie!*”
(Matei 4.4), dar Domnul i-a răspuns: „*Înapoia Mea, Satana!*”

El știa că va posedea Împărăția în mia de ani, și că toate

Împărățiile acestei lumi, au un sfârșit.

Eu

am vizitat locurile unde odinioară domneau Faraonii Egiptului. Acum a fost necesar să se sape 20 de metri în pământ, ca să se scoată la iveală palatele și tronurile pe care au stat ei odinioară.

Dacă

lumea aceasta ar fi veșnică, atunci ar trebui să reziste și democrațiile. Aici însă există o problemă! Despre ce vorbește omenirea astăzi?

În

sufletul fiecărui om este ceva care caută unitatea. Dacă ar privi numai puțin în sus, ei ar vedea că unitatea și puterea vin numai de la Dumnezeu!

Dacă

credinciosul este unit cu Dumnezeu, în creațiunea pe care a așezat-o El pe pământ, atunci unitatea este realizată. Și dacă acel om este stăruitor în păstrarea acestei unități, atunci nimeni și nimic nu-l poate despărți de Dumnezeu!

Isus

a spus în Ioan 14.12,19: „...lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...”

„Peste puțină vreme, lumea (cosmosul) nu Mă va mai vedea.”

Ei

nu Mă vor mai vedea. Cine? Această ordine a lumii.

Cine?

Mulți dintre membrii bisericilor, oameni care merg la adunare și sunt de părere că totul este în ordine cu credința lor.

Voi

Întrebați: „Ce vrei să spui? De ce nu este totul în ordine dacă sunt membrul unei biserici?”

Este

adevărat că voi sunteți cetățeni buni și vă gândiți că faceți binele, dar lăsați-mă să spun ceva, prieteni!

Mai

întâi este nevoie să fiți născuți din nou. Voi nu intrați în Biserica lui Hristos printr-o strângere de mână, nici prin trecerea numelui în registrul unei biserici, ci prin nașterea din nou.

Eu

trăiesc în familia Branham de 42 de ani, dar n-am fost invitat niciodată să mă atașez la această familie ca să-i primesc numele. Eu am fost născut în această familie. Eu sunt un Branham prin naștere.

Exact

așa este și cu creștinul născut din Duhul lui Dumnezeu. El este statornic. Numai așa poți ajunge să primești ceva. Toți oamenii lui Dumnezeu din generațiile trecute au fost în stare să ajungă la țintă. De ce? Pentru că au stat statornici pentru a atinge ținta propusă și au reușit.

Totul

depinde de ținta pe care o ai, de stăruința cu care stai pe poziție și de încredințarea pe care o ai, în lucrarea pe care trebuie s-o faci. Noi trebuie să avem încredere în Dumnezeu. Să credem făgăduința Sa.

Am

aici mai multe versete din Scriptură la care vreau să mă refer. Dacă vrei să fii stăruitor, trebuie să posezi mai întâi ceva care să-ți dea încredere în lucrul pe care vrei să-l faci.

Acum,

vreau să mergem la Biblie.

Biblia

spune că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Țineți minte aceasta!

Când

Hristos era încă pe pământ, El a spus: *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”*

Iar ultimul îndemn pe care l-a dat Bisericii Sale înainte de a pleca la cer a fost: *„Duceți-vă în toată lumea...”*

(Marcu 16.15).

Ascultați

acum care a fost prima însărcinare pe care a dat-o El Bisericii Sale:

Matei

10.6-8: *„Ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.*

Și

pe drum, propovăduiți, și ziceți: „Împărăția cerurilor este aproape!”

Vindecați

pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

Aceasta

a fost prima însărcinare dată Bisericii.

Ultima

însărcinare, ultimele cuvinte rostite de El înainte de a Se ridica la cer, rămân valabile pentru toți copiii Săi, până când strigătul arhanghelului va vesti venirea Domnului:

„Duceți-vă

în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Cine

va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.

Iată

semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

vor

lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa.”

(Marcu 16.15-18).

Ucenicii

se întorceau plini de bucurie.

Domnul

era cu ei, iar ei îl mărturiseau prin Cuvânt și putere.

Înțelegeți voi? Ei erau stăruitori în această lucrare, deoarece trebuiau să ajungă la ceva.

Ei

primiseră o însărcinare directă. Până când? Această însărcinare trebuia să se răsfrângă asupra lumii întregi și să cuprindă fiecare faptură. Pentru câte generații? În fiecare generație și la orice faptură.

Petru

a spus în Fapte 2.38-39:

„Pocăiți-vă,

și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci

făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”

Vedeți,

voi nu puteți limita puterea Duhului Sfânt într-un timp întunecat, pentru o singură generație, pentru așa numita „epoca apostolică!” Dumnezeu a știut că oamenii vor face aceasta, de aceea a spus:

*„Nu
vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.*

*Voi
ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână
cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului.”*
(Ioan 14.18,16,17).

*„Peste
puțină vreme, nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși peste puțină
vreme, Mă veți vedea iarăși...”*
(Ioan 16.16).

*„Și
iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul
veacului.”*
(Matei 28.20).

*„Isus
Hristos este același ieri și azi și în veci!”*
(Evrei 13.8).

Dumnezeu
trăiește în Biserica Sa, în poporul Său.

Cineva
zice: „Ce fel de credință este aceasta, frate Branham?”

Dumnezeu
nu face deosebire. El se ocupă cu fiecare individual: cu fiecare
bărbat și femeie în parte, cu fiecare băiat sau fată. Pe
Dumnezeu nu-L interesează de care biserică aparține omul
respectiv, El caută suflete însetate.

A

stăruii înseamnă a sta neclintit pentru a atinge țelul propus.
Credincioșii din fiecare epocă au procedat așa.

Să-l

privim de exemplu pe Noe. El a fost un om foarte stăruitor după ce a cunoscut voia lui Dumnezeu.

Mai

întâi trebuie să cunoști voia lui Dumnezeu. Exact așa cum ați venit în locul acesta ca să vă rugați, exact așa trebuie să căutați și voia lui Dumnezeu, ca să vedeți dacă El vrea să vă vindece sau nu. Dacă ați venit în locul acesta ca să primiți mângâiere, trebuie să aflați mai întâi dacă este voia Lui ca să fiți salvați. Și apoi, după ce sămânța a răsărit în inima voastră, veți putea stăruii deoarece nu va mai fi nimic care să vă îndepărteze de țintă. Atunci nu vă va mai interesa faptul că înțelepții vor spune: „Asta nu mai este așa.... Cealaltă nu poate fi așa...” Nimeni și nimic nu vă va mai putea îndepărta nici măcar cu un milimetru de pe poziție, pentru că știți care este voia lui Dumnezeu. El a vorbit inimii voastre și voi sunteți încredințați. Lucrul acesta vă va sprijini, chiar dacă credința voastră este numai cât un bob de muștar.

El

vă va arăta drumul cel drept spre țintă. Voia lui Dumnezeu este dreptatea și adevărul.

După

ce Noe auzit glasul Domnului care i-a spus că va fi o inundație care va distruge lumea și natura, a făcut întocmai cum i s-a poruncit.

Domnul

Isus a spus în Luca 17.26 că: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului.*”

Noi

putem vedea deja aceste lucruri sub ochii noștri.

Aș

vrea să vă spun ceva.

Când

am fost în Bombay, India, Domnul ne-a dat o mulțime de ascultători: trei sute de mii de oameni cărora li s-a predicat Evanghelia.

Oamenii

din India sunt săraci, cu adevărat săraci. Ei își fac gardurile din piatră. Cu câteva zile înainte de-a avea loc acel mare cutremur, păsările și-au părăsit cuiburile dintre pietrele gardurilor și au zburat pe copacii de pe câmp.

Animalele

care se aflau printre acele garduri de piatră, s-au refugiat și ele pe câmp și au rămas în soarele arzător. Ele nu s-au mai întors la umbra gardurilor de piatră. Nu se putea da nici o explicație cu privire la această purtare ciudată a animalelor, dar apoi, deodată a început cutremurul care a rupt gardurile și a dărâmat casele. Dacă păsările și animalele ar fi rămas între acele garduri, ar fi fost ucise.

Nu

puteți vedea că același Dumnezeu le-a avertizat și pe animalele din zilele lui Noe, referitor la urgia care urma să vină? El le-a dat instinctul care le-a îndemnat să părăsească zidurile înainte ca acestea să se prăbușească.

Iar

dacă Dumnezeu se îndură și privește spre păsări și animale ca să le ajute, cu atât mai mult Se va îndura de voi. El știe să își apere proprietatea Sa.

Soră,

care zaci pe targa aceasta, dacă El hrănește vrăbiile, cu cât mai mult Se gândește la tine? Cu cât mai mult prețuiești tu decât o vrăbie? Ai încredere în Dumnezeu, fără să iei în considerare simțurile tale! Ține-te tare de Cuvântul lui Dumnezeu. Bine?

Fiți

stăruitori! Credeți-L pe El și țineți cu tărie la Cuvântul Său!

După

ce cutremurul s-a terminat, păsările au zburat din nou în oraș și și-au făcut cuiburi printre garduri. La fel au făcut și animalele.

Același

Dumnezeu a fost și în zilele lui Noe.

Oamenii

din zilele lui Noe, posedau o știință mult mai avansată decât cea din zilele noastre. Ei au realizat proiecte mai mari decât noi. Construcțiile ridicate de ei s-au păstrat până în zilele noastre. Aveau un lichid de îmbălsămare cu ajutorul căruia făceau vestitele mumii. Din câte știu eu, noi nu am reușit încă să facem așa ceva. Cine poate ridica în zilele noastre o piramidă? Gândiți-vă numai de câte camioane am avea nevoie ca să transportăm un singur bloc de piatră? O putere dinamică n-ar fi putut ridica o astfel de construcție gigant cu ajutorul utilajelor pe care le posedă astăzi; este nevoie de puterea atomică. S-ar putea ca tocmai folosirea greșită a energiei atomice să fi provocat ploaia care a distrus lumea. Vedeți, dacă Dumnezeu a spus că va ploua, așa a fost, deși până atunci nu plouase niciodată.

Noe

nu a primit nici măcar o notiță din dovezile științei. El a rămas credincios vocii lui Dumnezeu, care-i spusese că va ploua deși până atunci nu căzuse nici măcar o picătură de ploaie.

Înțelegeți?

Când

Domnul l-a trimis pe Avraam pe vârful muntelui și i-a cerut să-l jertfească pe Isaac, el l-a ascultat fără șovăire.

Când

Isaac i-a zis lui Avraam: „Tată!

lată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?"

el i-a răspuns: „Dumnezeu

însuși va purta de grijă..."

(Geneza 22.7-8).

Acel

tată bătrân avea 114 ani și a așteptat 25 de ani făgăduința lui Dumnezeu. El a ținut cu tărie la Cuvântul lui Dumnezeu care-i făgăduise că va primi un urmaș, și nu a cedat în nici un necaz. Cum a fost el? Stăruitor.

El

își spunea: „Până astăzi m-am încrezut numai în El și știu că dacă Dumnezeu a putut să mi-l dea pe Isaac, îl va învia și din morți ca să mi-l dea înapoi!"

Aici

este statornicia. Trebuie să fii stăruitor, să te încrezi pe deplin în Cuvântul lui Dumnezeu.

În

momentul când Avraam a ridicat mâna ca să-l înjunghie pe Isaac, a venit un înger care i-a apucat mâna și l-a oprit. Privind în spatele său, Avraam a văzut un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș. De unde venise acel berbec? Avraam mersese timp de trei zile (cam 25 de mile).

Când

merg la vânat sau în patrulare, fac întotdeauna cam 25-30 de mile.

Și

Avraam a ajuns după cele trei zile, într-un loc sălbatic, în munți. Cum scăpase acel berbec de animalele sălbatice de care era plin muntele? Și încă ceva: el se afla pe vârful muntelui, acolo unde nu era nici un strop de apă. Deci nu este de mirare că Avraam a numit locul acela: „IeHoVaH-Jire” adică: „Domnul va purta de grijă!"

Cineva

Întreabă: „Cum, este posibil ca El să mai facă așa ceva și în timpul nostru, frate Branham? Cum va rezolva El problema cutare? Ce părere ai despre aceasta?”

El
este și astăzi același „IeHoVaH-Jire”.

Noi
stăm statornici pe Cuvântul Său, deoarece El va face tot ce a făgăduit. Amin. El poate lua un membru din această biserică rece, să îi dea viață și să-i aprindă inima pentru Evanghelie. El poate să ia o femeie stricată de pe stradă, sau un bețiv, și să facă din ei un bărbat sau o femeie creștină. De ce? Pentru că El este IeHoVaH-Jire și Își va pregăti El însuși o jertfă pentru Sine.

Cum
poate cineva să-L pună pe Dumnezeu alături de un om? Noi ne mișcăm și acționăm în orizontul nostru pământesc, dar haideți să ne smulgem din acest orizont, pentru că după cum știți acest lucru i-a adus numai necazuri Evei. Gândiți-vă prin Duhul lui Dumnezeu! Gândiți-vă la ceea ce spune Cuvântul Său și stați deasupra lucrurilor pământești prin credință! Fiți încredințați pe Cuvântul Său!

Pe
Noe nu l-a interesat ce spuneau dovezile științifice ale vremii, care spuneau că nu este posibil să plouă. El credea că Dumnezeu poate să aducă ploaia și că o va aduce, pentru că așa a făgăduit. El știa că Dumnezeu va face ce a spus.

Și
ce a făcut Noe?

El
nu a stat nepăsător, mulțumindu-se doar să spună: „Eu cred ce a spus El!”

Nu,

el nu a făcut aceasta. Înțelegeți la ce mă refer?

El
nu a stat cu mâinile în sân.

Deci,
dacă voi doriți să fiți mântuiți, nu stați nepăsători, nu vă mulțumiți cu faptul că aparțineți de o biserică! El v-a făgăduit salvarea.

De
ce rămâneți pe loc dacă sunteți bolnav?

Aceasta
și-au zis și leproșii care stăteau la poarta Samariei, atunci când cetatea era înconjurată de sirieni: „*La ce să ședem aici până vom muri?*”
(2 Împărați 7.3).

Vedeți?
Când sirienii au înconjurat cetatea, cei patru leproși s-au hotărât să rămână acolo până vor muri, dar apoi și-au zis:

„*Dacă ne vom gândi să intrăm în cetate, în cetate este foamete, și vom muri; și dacă vom sta aici, de asemenea vom muri. Haidem dar să ne aruncăm în tabăra Sirienilor; dacă ne vor lăsa cu viață, vom trăi, iar dacă ne vor omorî, vom muri.*”
(v.4).

Oh,
cât de puțină nădejde au avut ei! Cât de puțină! Ei mergeau spre tabăra vrăjmașului, frământați de un singur gând: „Oricum trebuie să murim, dar dacă reușim, ne salvăm viața!” Asta este!

Astfel,
au mers în tabăra vrăjmașă, iar Dumnezeu le-a răsplătit nădejdea din plin, ei fiind aceia care au salvat și Israelul.

Noi

avem nevoie și astăzi de astfel de bărbați și femei care primesc Cuvântul lui Dumnezeu și stau cu tărie de partea Lui!

Dumnezeu

este Acela care îngăduie să vină cutremure; El îi provoacă pe cei fricoși să intre în tabără; El se îngrijește să cadă ploaie de sus, sau să fie secetă, etc.

„Frate

Branham, medicul mi-a spus că am cancer și că voi muri!”

Eu

nu am nimic împotriva la ceea ce a zis medicul, deoarece spune ceea ce știe, dar el are numai cinci simțuri cu care poate să lucreze, iar ca să vă dea diagnosticul, se folosește doar de două: de pipăit și de văz. El poate să vă pipăie, sau să vadă ceva prin aparatul Roentgen. Da, aceasta este tot ce poate face el.

Dar

voi să nu vă luați după constatările lui, ci priviți la ceea ce spune Cuvântul!

Cum

te poți vindeca de o asemenea boală? Dumnezeu a spus că o va face, iar dacă a făgăduit, așa va fi!

Cuvântul

Său rămâne pentru veșnicie. Cuvântul S-a făcut trup și se va face trup și în tine, cu condiția să vrei:

„Dacă

rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”

(Ioan 15.7).

Lăsați

Cuvântul să rămână în voi! Credeți-L! Cuvântul este sămânța care va aduce la suprafață făgăduințele Lui!

Poate

că filozofii din zilele lui Noe s-au ridicat și au spus: „Domnule Noe, tu ești un predicator bun și noi te apreciem. Ai o biserică și o familie frumoasă, dar dacă nu mergi cu noi... Știm că înveți altceva, dar vezi, tu îi sperii pe oameni când le spui că totul se va sfârși, de aceea vrem să îți dovedim științific că nu va ploua.”

Oh,

Satan nu a murit încă! El încearcă să vină și astăzi cu aceleași cuvinte:

„Dacă

ești Fiul lui Dumnezeu, lasă-mă să văd o minune! Transformă pietrele acestea în pâine, căci sunt flămând. Dacă vei face aceasta, voi crede în Tine...”

Tot

Satan este acela care i-a învățat pe preoți să spună:

„Dacă

este Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El!”

(Matei 27.42).

Satana

nu moare și își aduce tot timpul în scenă, oamenii lui. Dar și Dumnezeu și-i aduce pe ai Săi, pe slujitorii Săi în care locuiește Duhul Sfânt și care sunt unși prin Cuvântul Său.

Nu

demult am vorbit cu un predicator pe care l-am întâlnit în biroul unui medic. Eu am întâlnit mai mulți medici care cred în vindecarea divină, decât predicatori.

Un

reporter m-a întrebat despre minunea cu Danny. Era un reporter de la ziarul „Reader’s Digest”, și el m-a întrebat ce părere am despre frații Mayo, care sunt medici.

Voi

știți care este părerea lor despre vindecare: „Noi”, au spus ei, „nu pretindem că suntem vindecători. Noi suntem numai un ajutor pentru natură. Există un singur Vindecător și Acela este Dumnezeu.”

Acesta

este adevărul. Noi oamenii, putem să gândim una și alta, dar există Unul care privește și pătrunde toate lucrurile. Noi suntem ființe mărginite și cu multe greșeli, dar El este Dumnezeul cel nemărginit.

Ar

trebui să credem aceasta. Dacă eu aș putea explica toate lucrurile, nu aș mai avea nevoie de credință.

Vedeți

însă? Eu nu pot explica de ce o vacă neagră mănâncă iarbă verde și face lapte alb. Nici voi nu puteți explica cum face Dumnezeu lucrarea Sa. Eu nu voi ști niciodată aceasta, dar cred. Prin credință, noi vom fi salvați și tot prin credință vom fi vindecați. Tot ce vine de la Dumnezeu se primește prin credință.

Nu

demult, un bărbat tânăr a vrut să batjocorească la radio, lucrarea care se petrece în mijlocul nostru. El cerea să dovedim totul științific, dar eu i-am răspuns:

„În cazul acesta, tu nu vei fi niciodată creștin.”

„Oh, dar eu sunt creștin”, a răspuns el.”

„Nu, tu nu poți fi creștin!”

„Adu-mi

o dovadă științifică pentru Hristos”,
a continuat el.

Atunci

l-am întrebat:

„Ești
căsătorit?”

„Da.”

„Îți
iubești soția?”

„Da.”

„Adu-mi
o dovadă științifică.”

„Nu
pot.”

„Dacă
nu-mi poți dovedi științific, înseamnă că nu o iubești.
Înseamnă că te înșeli singur. Uite, cumpără-mi dragoste de 25
de cenți și încredere de 10 cenți!”

„Aceasta
este imposibil”,
a răspuns el.

Vedeți?

Armătura lui Dumnezeu este: credința, dragostea, bunătatea,
bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, blândețea.

Scutul

unui creștin este credința. Noi Îl credem pe Dumnezeu pentru că
ne încredem în Cuvântul Său.

Ce

înseamnă aceasta?

Pavel

ne spune că Avraam a fost socotit neprihănit prin credință, în timp ce Iacov scoate în evidență necesitatea faptelor.

Pavel

a relatat ce vede Dumnezeu, iar Iacov, ceea ce vede omul:

„Tot

așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.”

„...îți

voi arăta credința mea din faptele mele.”

(Iacov 2.17-18).

Vedeți,

dacă nu veți uni credința cu fapta, nu puteți avea credință.

Înseamnă că numai vorbiți despre credință, dar n-o posedați.

Cine crede cu adevărat, va dovedi aceasta prin fapte. Așa trebuie să fie! Începeți cu fapta!

Noe

și-a transpus credința în faptă. Cum? Imediat ce i-a vorbit

Domnul, a început să construiască corabia. Nu l-a interesat ce a spus știința referitor la această problemă.

Oamenii

veneau la el și-i spuneau:

„Uite

Noe, noi îți vom dovedi științific că nu este posibil să plouă de sus!”

Noe

răspundea însă: „Pe mine nu mă interesează dovezile voastre

științifice! Dumnezeu mi-a spus că va ploua și eu Îl cred pe El!

Da, va ploua!”

„De

unde va veni ploaia despre care vorbești tu, domnule Noe? De unde va veni?”

„Nu știi”, a răspuns Noe, „dar știi că Dumnezeu este Atotputernic și dacă El a spus că va ploua, așa va fi.”

Exact

același lucru îl spun și astăzi înțelepții lumii. Deși văd clar lucrarea Duhului în adunare, ei o numesc „telepatie”.

Lucrarea

Duhului prin vedenii este numită „telepatie”. Ce fel de telepatie au avut prorocii? Ce a avut Isus când l-a întâlnit pe Natanael care a fost adus la el de către Filip?

Auzind

cuvintele lui Filip, Natanael l-a întrebat neîncrezător:

„Poate ieși ceva bun din Nazaret?”
(Ioan 1.46).

Dar

când a ajuns în fața lui Isus, Acesta i-a zis: *„Iată cu adevărat un Israelit, în care nu este vicleșug.”*
(v. 47).

Mirat,

Natanael l-a întrebat:

„De unde mă cunoști?” .... Drept răspuns Isus i-a zis: Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”
(v. 48).

Aceasta

era ceva real. Betsaida era la trei zile de locul în care se afla Isus, deci cum a putut să-l vadă Isus pe Natanael?

Natanael

era un bărbat credincios care voia să vadă cum se manifestă Cuvântul vorbit de Dumnezeu. El știa că Mesia va fi un Proroc,

pentru că așa le spusese Moise, dar când Isus i-a spus acele cuvinte, el a spus:

*„Rabi,
Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”*
(v. 49).

Acolo erau preoți onorați de popor, îmbrăcați în mari onoruri și merite, erau cărturari care pretindeau că cunosc Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu ceea ce pretinde cineva este important, ci să-L cunoști cu adevărat pe El, să recunoști Cuvântul Său, aceasta contează. Deși aveau pretenția că ei cunosc Cuvântul, acei bărbați susțineau că Isus este un vrăjitor care lucrează cu Beelzebul. Ei nu spuneau aceasta cu voce tare, ci o gândeau. Nu așa spune Biblia?

Luca
11.17: *„Isus
le-a cunoscut gândurile.”*

El
le-a spus mai departe: *„Voi
vorbiți împotriva Mea și Eu vă iert pentru aceasta, dar când va
veni Duhul Sfânt și veți vorbi împotriva Lui, acest lucru nu vi
se va ierta nici în veacul acesta, nici în veacul viitor.”*

Vedeți?
Duhul Sfânt. Dacă vorbiți împotriva Lui, nu mai este nimic de făcut.

Acei
bărbați trebuiau să dea un răspuns bisericilor lor, să le explice ce este cu acel Bărbat, cu Isus. De aceea au spus: *„El citește gândurile oamenilor cu ajutorul telepatiei, deci este un vrăjitor, unul care lucrează cu Beelzebul. Fiecare știe că vrăjitorii vin de la Satana!”*

Prin

aceasta, ei spuneau că lucrarea lui Dumnezeu vine de la Satana. Vedeți, aceasta este hula.

Nu

știți că Satana lucrează întotdeauna împotriva adevărului? El sucește întotdeauna adevărul. Păcatul este de fapt inversarea adevărului și a dreptății.

Ce

este moartea? Opusul vieții.

Desigur,

acesta este modul în care ne-o arată Cuvintele Sale, dar oamenii încearcă să spună altceva, pentru că nu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu au destulă încredere ca să-L primească. Natanael însă, L-a primit.

Cum

s-a întâmplat cu Simon? Bătrânul lui tată îi spunea: „Simone, fiul meu, înainte ca să vină sfârșitul, va veni El. Eu L-am așteptat în vremea mea, dar n-a venit. Poate că va veni în timpul vieții tale. Dacă va veni, ascultă-mă ca să știi ce se va întâmpla: va fi o mare neliniște și vor apare tot felul de imitații. Tu să nu uiți aceasta, și în toate lucrurile să te încrezi numai în Cuvânt. Când va veni Mesia, El va fi un Proroc la fel ca Moise, fiindcă așa spune Cuvântul lui Dumnezeu. În realitate, El va fi mai mult decât un proroc, dar cuvintele și faptele Lui vor fi acelea ale unui proroc, ca să-L putem cunoaște că este Dumnezeu însuși. Să nu uiți aceasta!”

Bănuiesc

că atunci când a venit la el fratele său Andrei, și i-a spus:

„Noi

am găsit pe Mesia”,

Petru i-a răspuns: „Lasă-mă în pace cu aceasta și ai grijă să nu te rătăcești!”, dar în ziua următoare când s-a întâlnit cu Domnul Isus, părerea lui s-a schimbat, deoarece atunci când l-a văzut, Domnul i-a zis: „Tu

ești Simon, fiul lui Iona..."

(Ioan 1.42).

Atunci

Petru a primit încredințarea. Biblia spune că el era un pescar neștiutor și neînvățat, care nu știa să-și scrie nici măcar numele, dar lui Dumnezeu i-a plăcut credința lui, de aceea i-a dat cheile Împărăției:

„Pe

această piatră voi zidi biserica Mea.”

(Matei 16.18).

Se

referea oare Domnul la o piatră fizică pe care este zidită Biserica Sa, cum afirmă catolicii? Nu! Dar pe care piatră este zidită Biserica Sa? Pe descoperirea divină.

„...nu

carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.”

(v. 17).

Pe

această piatră, adică pe Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu este zidită Biserica Sa *„și*

porțile Locuinței morților nu o vor birui.”

(v. 18).

De

ce? Pentru că Puterea lui Dumnezeu este aceea care lucrează prin Cuvânt între oameni. Cuvântul S-a făcut trup, viață.

Așa

a fost și cu Noe. Cuvântul era viață în el.

Oamenii

spuneau: „Vezi, nu a plouat nici ieri, deși tu spuneai că va ploua. Când are să înceapă ploaia de care tot vorbești?”

„Nu
știu, dar va ploua.”

„De
unde știi că va ploua?”

„Așa
a spus Dumnezeu.”

În
același fel vorbeau oamenii și în timpul lui Avraam. El avea deja
100 de ani, iar Sara, 90.

„O,
femeia aceasta de 90 de ani, această bătrână sărmană, se
pregătește să primească un copil! De 25 de ani pregătește
lucruri pentru el. Este așa de bătrână că se clatină pe drum,
în timp ce Avraam este deja cu spatele încovoiat și cu barba
lungă. Cum vine asta, Avraam? Pe vremuri, când ai părăsit orașul,
ne-ai spus că vei primi un copil prin Sara, cum stau lucrurile? L-ai
primit?”

Avraam
răspundea însă liniștit: „Slavă Domnului, îl voi primi!”

„Cum?”

„Nu
știu, dar cred, pentru că așa a spus Dumnezeu.”

Când
Dumnezeu spune ceva, nu are importanță dacă ai 25 de ani, sau 100
de ani; acel lucru se va împlini!

Înțelegeți?

El a fost stăruitor. Voi trebuie să aveți răbdare, să fiți
atenți ca să nu pierdeți ținta din ochi și să rezistați!

Trebuie
să fiți asemenea copilului care ridică un zmeu. Când a fost

Întrebat unde se află zmeul ridicat de el, copilul a răspuns simplu: „Este acolo sus, pentru că îl simt prin sfoară.”

Așa

trebuie să fie orice bărbat sau femeie care primește Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au un sprijin, o ancoră în ceață.

Pot

să lovească oricât furtunile și vânturile; sprijinul lor rămâne. Voi trebuie să vă țineți doar de această ancoră.

Desigur,

Noe a crezut ceea ce a hotărât Dumnezeu pentru el. Nu vreți să ajungeți și voi la aceasta? Dacă vreți să ajungeți, fiți stăruitori ca el! Dacă primiți Cuvântul lui Dumnezeu, atunci țineți cu tărie la El, deoarece Cuvântul este făgăduința lui Dumnezeu pentru voi!

Moise...Câte

lucruri s-ar putea spune despre mulți alții, dar mă voi opri la Moise. Noi știm că el a crescut în palatul lui Faraon și că era un bun diplomat, un bun soldat, mai bine zis general, și că urma să fie viitorul Faraon. Amin. Mă simt foarte bine în Duhul. Da, viitorul Faraon. Dacă n-ar fi dorit să-și elibereze poporul aflat în robia Egiptului, Moise ar fi avut Egiptul în mâinile sale. El ar fi putut să facă tot ce voia dacă ajungea Faraon.

El

a părăsit însă Egiptul, iar într-o zi, Dumnezeu i-a vorbit dintr-un rug. Oh, el a trebuit să renunțe la toată pregătirea, pentru că întreaga lui teologie a capitulat în momentul când i-a vorbit Dumnezeu din rugul aprins.

Cu

toiagul în mână, cu soția călare pe catâr și cu micuțul Gherșom în brațele ei, Moise a pornit spre Egipt. El a fost stăruitor și răbdător.

„Moise,

crezi cumva să la cei 80 de ani pe care îi ai, vei reuși să eliberezi poporul evreu din robia Egiptului, ajutat doar de un toiag strâmb?”

Fraților,

el a mers în Egipt asemenea unui om oarecare din țară, care ar vrea să cucerească Rusia.

Dar

aceasta este totul, pentru că El de aceasta are nevoie: de un singur bărbat. Cu un singur bărbat, Dumnezeu poate rupe Rusia în bucăți. Și El l-a luat pe Moise, care era căsătorit cu o fată frumoasă, cu care avea un copil și care moștenea de la socrul său, preotul Madianului, o turmă mare de oi. El avea probabil o casă frumoasă la țară, într-un loc plăcut. Putea să vâneze, și avea mult lapte și lână, de la oi, deci un comerț în floare, pentru că pe acolo treceau caravanele. Nu exista nici o problemă care să-i fi produs îngrijorare.

Dar

într-o zi, povara poporului său, care era greu asuprit în Egipt, a fost pusă pe umerii lui, iar în clipa aceea, de când Dumnezeu i-a vorbit din rugul aprins, el nu a mai avut liniște.

Noi

vorbim aici despre stăruință:

„Moise,
unde-ți este armata?”

„Nu
am nevoie de așa ceva, pentru că armata mea este invizibilă!”

Așa

s-a întâmplat într-o dimineață și la Dotan, când profetul Elisei, s-a rugat Domnului să deschidă ochii slujitorului său, ca să vadă oștirea invizibilă care era de partea lor.

Astfel,

Moise a plecat la drum neavând în mână altceva decât toiagul său strâmb. În urma lui venea catârul pe care se afla toată avuția lui, iar barba i se mișca într-o parte și-n alta.... „Slavă lui Dumnezeu!” El mergea înainte cu ochii ațintiți spre cer.

Uneori,
în ochii oamenilor, credința unui om apare ca ceva de râs. Dar nu-i lua în seamă, ci fii stăruitor, căci dacă stai pe Cuvântul lui Dumnezeu, totul se va împlini întocmai! El va împlini ceea ce a spus!

Moise
a fost stăruitor. El s-a dus direct la Faraon, deși se părea că este greșit și că merge pe o cale greșită. El i-a spus lui Faraon: „Îți voi dovedi că am fost trimis de Dumnezeu!” și a aruncat toiagul la pământ, iar acesta s-a transformat imediat într-un șarpe.

Atunci,
Faraon a chemat vrăjitorii, doi îndrăciți, așa cum găsim și în aceste zile din urmă, care și-au aruncat toiegele la pământ și iată că s-a întâmplat același lucru.

Când
a văzut aceasta, Moise nu a mai știut ce să facă, dar era încredințat că Dumnezeu care îl trimisese la Faraon, era cu el.

Uneori,
ajungi într-o situație în care nu mai știi ce să faci și atunci oamenii spun: „Omul acela este pierdut!” Dar chiar și atunci mai există o cale: dacă Dumnezeu este în inima ta, vei fi biruitor! Tu trebuie să stai doar tare pe Cuvânt și să-i dai slavă lui Dumnezeu.

Moise
știa că este trimis de Dumnezeu. El a văzut cum șarpele lui a șuierat de câteva ori (poate era un Piton), după care i-a înghițit pe ceilalți șerpi.

V-ați

gândit vreodată, ce s-a întâmplat cu toiagele vrăjitorilor? Ele nu mai erau. Moise a luat în mână numai toiagul său.

Așa

va proceda și în zilele acestea, Dumnezeu, prin puterea Sa!

El

l-a trimis pe Moise ca să-i spună lui Faraon: „Lasă-ne să plecăm, pentru că altfel va urma cutare și cutare lucru...”

Apoi

el l-a chemat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu a trimis niște muște, lăcuste și toate celelalte urgii care au lovit Egiptul.

Cum

era Moise? Hotărât și statornic.

Dumnezeu

îi spusese: „Adu copiii lui Israel la muntele acesta!”

Moise

știa care era voia lui Dumnezeu deoarece fusese condus de o vedenie. El știa că mai degrabă va trece cerul și pământul, decât să treacă această viziune. Ce a urmat? El a verificat această lucrare prin stăruință.

Frate,

dacă vei primi în dimineața aceasta o vedenie de la Dumnezeu, și o vei spune, eu o voi păstra cu stăruință în inima mea, până când se va împlini.

Da,

Moise a primit o vedenie și a urmat cu statornicie Cuvântul (Levitic 1.22). Frate, dacă Dumnezeu vorbește, să nu te îngrijorezi, pentru că acel lucru se va întâmpla.

Cum

a putut să stea David împotriva lui Goliat? Pentru că era statornic: „Vreți să-mi argumentați ceva cu știința și cu

experiențele voastre?” spunea el. „Vreți să spuneți că au dreptate filozofii moderni care susțin că timpul minunilor a trecut? Dacă Dumnezeu mi-a putut da în mâini leul și ursul, nu mi-l va da oare și pe filisteanul acesta care batjocorește poporul Său?”

Vreți
să spuneți că astăzi nu mai există vindecare divină, măcar că El face deja aceste lucruri în mijlocul adunării?

Vreți
voi, iubiți predicatori, să-mi demonstrați că aceste culte denominaționale care se unesc în Consiliul Bisericilor, sădesc în voi Cuvântul lui Dumnezeu, deși spun că zilele minunilor au trecut?

Aveți
voi ceva deosebit? Ați trăit un eveniment supranatural? Ați fost născuți din Duhul Sfânt?

Dacă
da, atunci primiți Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă toate celelalte lucruri sunt minciuni!

Amintiți-vă
că David a luat o praștie. Nu era mult, dar știa că Dumnezeu este în el și-i va da biruință.

Lumea
aceasta lăudăroasă de azi, susține că zilele minunilor au trecut, iar rușii au început să demoleze bisericile. Ei nu au nimic din Dumnezeu ca să poată fi ajutați. Acest Castro (președintele Cubei) este stăpânit de Satana. Eu am avut ocazia să-l întâlnesc. Printre altele, el mi-a spus că crede în Împărăția de 1000 de ani, și în Hristos, dar în realitate a făcut un truc drăcesc.

Astfel,
a făcut un fals bancar introducând o nouă valoare monetară. Se

ocupă cu fabricarea băuturilor și a tutunului, iar veniturile le pune în reclame la televiziune. Eu știu că ceea ce spun se înregistrează, dar acesta este adevărul. Bani obținuți ar trebui să fie ai statului. Dacă ați face voi astfel de lucruri, nu v-ar mai lăsa nici măcar o zdreanță pe trup.

Vreți

să spuneți cumva că această mulțime de filistenii netăiați împrejur, ar putea să combată oștirea lui Dumnezeu?

Biserica

de astăzi are nevoie de o întoarcere totală la Dumnezeu, la Cuvântul Său, ca să primească puterea Sa; nu de o întoarcere în mijlocul unei organizații penticostale!

Deci,

înapoi la Rusalii!

Cei

care vorbesc de întoarcerea într-o organizație penticostală, sunt dincolo de linie.

Rusaliile

sunt un eveniment pe care trebuie să-l trăiască toți metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii, penticostalii, etc. Dumnezeu nu se ocupă de o națiune, de un popor, de o sectă dintre neamuri, ci se ocupă cu fiecare suflet individual. El se îndură de neamuri pentru Numele Său.

Goliat

îl batjocorea pe David și spunea că-i va da carnea la păsări. Saul a încercat să-i explice tânărului David că filisteanul este un luptător încercat și că degetele lui au lungimea de 35 de centimetri. Frații lui David spuneau și ei: „Du-te acasă! Dacă nu ești cuminte, tata îți va da o bătaie când ajungi acasă! Du-te și nu mai întârzia aici!”

David

poseda însă ceva despre care ei nu știau nimic.

1

Samuel 17.34-36:

„David

a zis lui Saul: Robul tău păștea oile tatălui său. Și când un leu sau un urs venea să-i ia o oaie din turmă,

alergam

după el, îl loveam, și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam, și-l omoram.

Așa

a doborât robul tău leul și ursul; și cu Filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur, va fi ca și cu unul din ei, căci a ocărât oștirea Dumnezeului celui viu.”

Vedeți,

David primise de la tatăl său o sarcină.

O,

frați predicatori, și noi avem o sarcină! Dacă vreun leu vine să-l ia pe unul dintre slujitorii Lui, eu vin în această dimineață să-l scap cu o praștie!

Dacă

vreo boală a lovit un copil al Său, eu vin cu rugăciunea credinței pentru salvarea bolnavilor. Noi facem ce a spus El și aducem oaia înapoi în turmă.

Tatăl

ceresc ne-a dat o sarcină: să ținem la aceasta!

David

spunea: „Dacă Dumnezeu mi-a dat putere să salvez o oaie, cu cât mai mult mă va ajuta să-l izbăvesc pe poporul Său! Mi-e rușine pentru că oștirea lui Dumnezeu este ocărâtă. Mi-e rușine pentru slăbiciunea voastră! Mi-e rușine de creștinii care stau de partea necredincioșilor spunând că nu mai există și astăzi minuni!”

Petru

a spus la rusalii:

*„Căci
făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și
pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi
va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”*

(Fapte 2.39).

Dacă

El mai cheamă și în dimineața aceasta, atunci Duhul Sfânt se revarsă încă peste noi. Iar dacă Duhul Sfânt este în noi, trebuie să trăim și noi cum a trăit Hristos!

Dacă

Într-un pom o creangă face mere, iar alta, pere, înseamnă că acolo a avut loc o altoire. Creanga originală va aduce însă mere (dacă copacul este un măr).

Așa

sunt organizațiile denominaționale de astăzi: niște altoi. Dar pentru că pomul trăiește, el va aduce la suprafață și roada originală.

Domnul

Sharitt, prietenul meu, mi-a explicat cum face altoirea: el face o tăietură mică în pom și acolo introduce un lăstar mic din soiul pe care vrea să-l altoiască în acel copac.

Eu

l-am întrebat:

*„Dacă
creanga altoită va aduce roade, de care vor fi acelea?”*

„Roadele

vor fi acelea ale mlădiței folosite ca altoi.”

Deci,

dacă unele biserici, sau cei care se numesc „Biserica lui Hristos”, sunt niște altoiți în Hristos, ce roade vor aduce ei?

Roadele

denominațiunii lor! Dar dacă din pom iese o mlădiță originală, aceea va aduce roadele pomului, roade originale.

Lăsați-mă

să vă spun ceva, fraților:

Dacă

Duhul Sfânt este în Biserica de astăzi, la fel ca în Biserica descrisă în Faptele Apostolilor, Biserica Dumnezeului Celui viu, Biserica lui Isus Hristos, devine din nou vie și va scrie o carte asemănătoare cu aceea scrisă de Biserica primară.

Rămâneți

statornici până când se va întâmpla acest lucru! O, Doamne, ai milă de noi! Da, Doamne!

Samson

a fost statornic cât timp cele șapte șuvițe de păr au stat în jurul capului său. El poseda o făgăduință din partea lui Dumnezeu.

Voi

sunteți statornici cât timp purtați făgăduința lui Dumnezeu în inimă; cât timp credința din voi spune: „Sunt vindecat! Da, eu sunt vindecat!” Simțiți aceasta? Rămâneți credincioși! Dumnezeu este Acela care se va îngriji de soarta filistenilor.

Gândiți-vă

la Samson care s-a luptat cu o mie de filistenii având doar o falcă de măgar în mână. Știți cât de groase erau coifurile filistenilor? Unele aveau 2,5cm și erau confecționate din metal curat. Ele rezistau la o lovitură puternică de sabie, fără ca purtătorul să fie vătămat.

Dar

Samson a ucis o mie de războinici cu o falcă de măgar. La prima atingere de coif, ar fi fost normal ca falca să se rupă în bucăți. Dar vedeți? În os era aceeași Putere ca și în Samson. El simțea

făgăduința și a fost statornic până când ultimul filistean a fost culcat la pământ.

Ce

avea Samson? Nu prea mult: doar o falcă de măgar cu care s-a luptat împotriva săbiilor celor o mie de soldați bine pregătiți. Dar în el era ceva: **PUTEREA LUI DUMNEZEU!**

Amin.

O,

fraților, luptați-vă până când dispar toate simptomele!
Aleluia! Luptați-vă până când dispare și ultima îndoială!
Luați falca de măgar și izgoniți-o afară!

Dacă

cineva spune: „În cazul meu este altceva: eu sunt prea bătrân!”
Alungați-o afară, pentru că Avraam avea 100 de ani și nu a spus că este prea bătrân!

Altul

spune: „Cazul meu este foarte grav!”, dar nu uita că Iona zăcea în pântecul chitului! El avea o mulțime de gânduri și simptome. Oriunde privea, nu vedea nimic altceva decât pântecul chitului. Iona a trecut însă repede peste aceste lucruri și a spus:

„Sunt

lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt!”

(Iona 2.4-8).

El

nu putea rămâne ascuns acolo pentru că era statornic. Rămâneți în Cuvântul lui Dumnezeu!

Cum

a putut să fie Iona salvat? El știa ce spusese Solomon atunci când a încheiat construcția Templului:

*„Când
vor păcătui împotriva Ta,*

-

*căci nu este om care să nu păcătuiască, – și când vei fi
mâniat împotriva lor și-i vei da în mâna vrăjmașului, care-i
va duce robi într-o țară depărtată sau apropiată:*

dacă

*își vor veni în fire în țara unde vor fi robi, dacă se vor
întoarce la Tine, și îți vor face cereri în țara robiei lor, și
vor zice: „Am păcăluit, am săvârșit fărădelegi, am făcut
rău!”*

dacă

*se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul
lor,.....dacă-Ți vor face rugăciuni, cu privirile întoarse spre
țara lor, pe care ai dat-o părinților lor, spre cetatea pe care ai
ales-o și spre casa pe care am zidit-o Numelui Tău,*

ascultă

*din ceruri, din locul locuinței Tale, rugăciunile și cererile lor,
și fă-le dreptate; iartă poporului Tău păcatele făcute
împotriva Ta!”*

(2 Cronici 6.36-39).

Iona

era încredințat că Dumnezeu ascultă rugăciunea lui. Vedeți,
Iona a avut o credință atât de mare în situația în care s-a
aflat, dar voi cum stați? Cred că nici unuia dintre voi, nu-i merge
atât de rău ca lui, așa că nu aveți nici un motiv să vă
plângeți.

Priviți-l

pe Saul care a căzut cu fața la pământ atunci când Duhul Sfânt
S-a coborât din cer într-un Stâlp de Foc și l-a întâlnit pe
drumul Damascului. Nu era aceasta îndurarea lui Dumnezeu? Era
același Stâlp de Foc pe care-L vedeți în fotografie. El este în
mijlocul nostru și face aceleași semne și minuni. Ce este aceasta?

Fiți liniștiți și ascultători!

Noi

nu privim la un templu pământesc, la o organizație sau la o denominațiune, ci la dreapta lui Dumnezeu, unde stă Hristos îmbrăcat în haina însângerată, și care vine înaintea Tatălui cu însuși Sângele Său, ca să mijlocească pentru mântuirea noastră.

În

Evrei 13.1 scrie că El este „*Marele Preot al mântuirii noastre*”.

Un Mare Preot.

Dacă

Iona a reușit să scape din pânțelele chitului, cu atât mai mult trebuie să uităm noi toate văicărelile!

Doamne,

eu privesc la făgăduința Ta sfântă! Tu nu poți să nu ascuți rugăciunea mea!

Ar

trebui să mă grăbesc, pentru că este deja târziu. Lăsați-mă să mai privim încă un text.

Ioan

Botezătorul era sigur, pentru că Dumnezeu îi vorbise și lui.

După

cum știți, deși tatăl său era preot, el nu s-a făcut preot, ci a plecat în pustie. El nu a vrut să se ocupe de o teorie omenească, ci L-a căutat pe Dumnezeu. El a plecat în pustie la vârsta de 9 ani. Tatăl și mama lui, care erau bătrâni, știa că nu vor trăi atât încât să-l vadă pe fiul lor, care era un profet, în plinătatea puterii.

Gândiți-vă

că și nouă ne este făgăduit același Duh pentru zilele din urmă:

Duhul lui Ilie.

Când

s-a referit la această problemă, Isus nu a spus nimic despre Ilie, decât că trebuie să vină, după care a vorbit despre Ioan Botezătorul.

Matei

11.10: *„Căci*

el este acela despre care s-a scris:

„Iată,

trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.”

(Matei 11.10; Isaia 40.3; Luca 3.4-6; Ioan 1.23).

Dar

în Maleahi 4.5, Domnul a spus: *„Iată,*

vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.”

În

ziua aceea, pământul va arde.

Când

a venit Ioan Botezătorul pământul nu a fost ars de nici un foc.

El a fost trimis ca să întoarcă *„inima*

părinților spre copii”,

dar Ilie din zilele sfârșitului, va întoarce *„inima*

copiilor spre părinți”,

adică la mesajul adevărat de la Rusalii.

Doamne,

rugăciunea mea este să-l trimiți mai repede!

Dumnezeu

are întotdeauna martorii Săi pe pământ. Niciodată nu a existat

vreun timp în care El să nu fi avut vreun martor, un martor al

Adevărului. Eu cred că noi vedem deja umbra venirii Sale. Timpul

descoperirii puterii lui Dumnezeu este aproape. El va veni să pună poporul în ordine și să aducă turma cea mică la Dumnezeu.

Totul

se va petrece la fel ca în zilele lui Noe și ca în zilele lui Lot. Biserica Lui este doar în minoritate.

Așa

cum am spus deja, Ioan Botezătorul nu a căutat o pregătire duhovnicească făcută de oameni, ci s-a retras în pustie. Când s-a întors în societate, el vorbea limba pustiei: „*pui de năpârци*”, „*toporul a fost înfipt la rădăcina pomilor*”, etc.

Acesta

este vocabularul care a stat la baza predicilor sale.

Ascultați

ce a mai spus el, atunci când oamenii au început să vină ca să fie botezați: „...*în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoașteți.*” (Ioan 1.26).

Ioan

știa bine ce spune. El a fost întrebat de preoți: „*Ești Mesia?*” „*Nu.*” a fost răspunsul său, „*dar Mesia este printre voi.*”

Poate

și marele preot, Caiafa, a fost la Ioan. Totuși, mă gândesc că el se socotea prea sus ca să se coboare până la Ioan, dar cu siguranță vreunul dintre preoții lui i-a spus: „Domnule, acolo jos este fratele Ioan. El este un băiat drăguț și eu cred că este posibil ca Dumnezeu să fi făcut din el un Mesia.”

Dar

ce spunea Ioan? „Eu Îl voi recunoaște după semnul pe care l-am primit.”

Binecuvântat

să fie duhul care înțelege!

Binecuvântați

să fie aceia ai căror ochi văd și ale căror urechi, aud!

Dumnezeu își legitimează slujitorii Săi.

Și

atunci când Isus a venit la el, Ioan a spus: „*Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.*”

(Ioan 1.29).

Ioan

Botezătorul a fost un bărbat statornic. El era un proroc, un trimis al lui Dumnezeu pentru ceasul acela. El a știut cine era Mesia, pentru că Dumnezeu îi dăduse un semn după care să-L recunoască.

O,

fanatismul de astăzi...

Cuvântul

spune: „*Aceste semne vor urma celor ce cred...*”

Da, Biserica lui Dumnezeu există...dar să continuăm.

Ioan

a fost stăruitor. El își arăta stăruința prin faptul că spunea că-L va recunoaște pe Mesia după un semn dat de Dumnezeu.

Eu

cred că și noi vedem semnele din timpul acesta, semnele lui Mesia care vine.

Ascultați

cu atenție!

Când

femeia cananeancă a auzit despre Isus, (vedeți, „*crediința vine în urma auzirii.*”

(Romani 10.17), a venit la El deși era o femeie păgână. Știți de ce? Pentru că credința găsește un izvor pe care ceilalți nu-l văd.

Unii

spun: „Ce este acolo? Dar dincolo?”

„Oh, este un grup de misionari.” „Este cutare și cutare...”

„Păi

dacă Dumnezeu ar vrea să facă ceva, ar veni la biserica romano-catolică!

„O,

El ar veni la episcopul bisericii metodiste!

„El

ar veni la preoții anglicani!”

sau:

„El ar veni...”

Așa

au gândit și oamenii din zilele lui Isus. Dar unde S-a născut El? Într-un staul. De unde și-a ales ucenicii? De la râu, niște oameni simpli și fără pregătire: pescari. Oameni care făceau parte din pătura de jos a societății.

Vedeți,

Dumnezeu face așa cum a hotărât El.

Cu

ce se deosebea Moab de Israel? (Deuteronom 22).

Moab

oferea șapte altare, la fel ca Israel. Noi știm că Moab se trăgea

din fiica lui Lot. Și Balac, împăratul Moabului, a oferit aceeași jertfă bazându-se pe același procedeu ca Israelul. Dar în ce consta deosebirea?

Unul

dintre cele două popoare avea în mijlocul lui Stânca lovită și Stâlpul de Foc adică, semnul că Împăratul este în tabără.

Ei

nu aveau un loc stabil despre care să poată spune că le aparține. Ei umblau încă și încolo, erau străini și călători și mărturiseau că sunt în căutarea unei cetăți.

Așa

este și astăzi. Poporul său nu este o organizație mare. Eu știu că sunt multe organizații mari, dar pe mine nu mă interesează aceasta.

Deci

femeia care a venit la Isus, era cananeancă. Ea posedă însă credință, acel izvor despre care alții nu știu nimic.

Pe

mine nu mă interesează cât de tare ești tu lipit de o organizație, sau cât de tare vrei să te lipești! Principalul este să ai numele scris în Cartea vieții, prin sângele lui Isus Hristos. Primiți Duhul Sfânt, ca să aveți credință în fiecare Cuvânt pe care L-a scris El, fiindcă acesta este adevărul!

Amintiți-vă

că Cuvântul Său este o Sabie:

„Căci

Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”

(Evrei 4.12).

Acesta

este adevărul. „Un Judecător peste gândurile inimii!” Poate să facă El aceasta? Dacă nu, înseamnă că Biblia minte și că nu este vrednică nici de hârtia pe care este scrisă! Dacă făgăduințele lui Dumnezeu nu s-ar fi împlinit, atunci credința ar fi zadarnică!

Voi

ce credeți?

Știți

întâmplarea cu indianul acela care a venit la dr. Morris Reedhead, care era împreună cu președintele misiunii Sudan, și i-a spus: „Eu știu că Isus Hristos este viu pentru că trăiește în inima mea!”

Atunci

dr. Morris a răspuns:

„Exact

câtă psihologie se introduce în islam, se poate introduce și în creștinism.”

„Este

adevărat,” a răspuns indianul, „dar eu aș vrea să văd împlinit ceea ce spune Marcu 16.”

„Capitolul

16 din Marcu, nu este la fel de inspirat ca celelalte. El a fost adăugat de Vatican.”

„Atunci

poate că nici celelalte nu sunt inspirate... Ce fel de cărți citiți voi? Coranul nostru este inspirat în întregime!”

Ce

rușine pentru o biserică creștină!

Numai

dacă crezi tot Cuvântul lui Dumnezeu Îl vei putea vedea cum

lucrează! Da, numai dacă credem!

Vedeți,

este Unul care cunoaște gândurile inimii: „*La început era Cuvântul... și Cuvântul S-a făcut trup...*”
Hristos.

Și

când era pe pământ, într-o zi, s-a atins de El o femeie care avea o scurgere de sânge. El a întrebat: „*Cine s-a atins de Mine?*”

(Luca 8.45). Atunci Petru i-a zis:

„*Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: „Cine s-a atins de Mine?”*”

„*Dar*

Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.”

(v. 46). Cu alte cuvinte: El a simțit că a slăbit. Imediat ce s-a atins de El, sângele femeii a încetat să mai curgă.

Ce

era aceasta? Cuvântul lui Dumnezeu care cunoaște gândurile.

Dar

ce spuneau fariseii? „*El lucrează cu Beelzebul!*”

Isus S-a întors însă spre ei și le-a spus: „*Eu vă iert!*”

Da, Isus le cunoștea gândurile. Cine era El? Cuvântul făcut trup. Cel care cunoaște gândurile și tainele inimilor, iar Cuvântul spune că „*El este același ieri, azi și în veci.*”

Ca

să-L aveți pe Dumnezeu, trebuie să aveți acest Cuvânt viu în voi, deoarece Cuvântul este Dumnezeu care Se face în voi Duh, trup

și Viată.

Dacă

Cuvântul Lui pătrunde în voi, prin credință, Se face viu, și atunci deveniți epistola lui Dumnezeu citită de toți oamenii.

Voi

nu veți avea totul ca Hristos, pentru că în ziua de Rusalii s-a făcut împărțirea.

Acum,

voi, cei care credeți că trebuie să vorbiți în limbi ca să posedați dovada că aveți Duhul Sfânt, aș vrea să mă ascultați o clipă cu atenție.

Când

S-a coborât Duhul Sfânt, la rusalii, s-au văzut niște limbi de foc. Ce era aceasta?

Același

Stâlp de Foc care a condus Israelul prin pustie, S-a împărțit atunci peste fiecare credincios. Duhul Sfânt este Dumnezeu în Biserica Sa. Da, acesta este adevărul. Ei au primit Duhul Sfânt și vorbeau în limbi, dar nu erau limbi necunoscute, ci ei vorbeau în limbi înțelese de cei prezenți. Evanghelia trebuia să fie vestită, de aceea, ei au ieșit afară, la poporul adunat, și au vorbit fiecăruia în limba lui.

Voi

puneți căruța înaintea calului, dacă credeți că trebuie să vorbești în limbi necunoscute! Ei vorbeau în limbi cunoscute, pentru că cei adunați spuneau:

„Cum

dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?”

(Fapte 2.8).

Aceasta

a fost lucrarea lui Dumnezeu, când L-a trimis pe Duhul Sfânt.

Cuvântul

lui Dumnezeu este mai tăietor decât o sabie cu două tăişuri, este un Judecător al gândurilor inimii. Sabia poate fi apucată doar cu o singură mână. Ea trebuie stăpânită de cineva, pentru că dacă nu există o mână care s-o ia de jos, nu are nici o putere.

Dacă

Cuvântul lui Dumnezeu este apucat de o mână credincioasă, poate să facă aceleași lucruri ca Isus care a spus: *„Lucrurile pe care le fac Eu, le veți face și voi...”*

Dacă

puteți spune numai: „Eu am destulă lumină, ca să văd că sunt salvat!” înseamnă că credința voastră este slabă, iar sabia pe care o mânuiți taie foarte puțin!

Ce

faceți cu celelalte făgăduințe?

Dacă

stați tari pe credință, ridicați tot Cuvântul lui Dumnezeu și tăiați cu El prin întuneric, până când Lumina divină începe să strălucească, iar voi veți sta față în față cu Dumnezeu, bazați pe Cuvântul Său. Amin.

Mulțimea

era mare, așa că în calea acelei femei mici și sărace, erau multe piedici. Da, erau multe piedici înaintea ei, dar nici una nu era mai mare decât credința ei. Ea a auzit și astfel a devenit statornică în credință!

Poate

că cineva i-a zis: „Să știi că nu ai ce căuta acolo, pentru că ești o străină!” Dar ea a mers înainte, ascultând numai de credința ei; și aceasta era tot ce-i trebuia.

Ea
știa că Cel care stătea acolo era Cuvântul lui Dumnezeu.

Poate
că biserica ei spunea: „Zilele minunilor au trecut! Să nu te duci acolo!”, dar pe ea n-a interesat-o aceasta, deoarece primise Cuvântul! Poate că mulți au râs de ea, spunând: „Fiica ta va fi tot așa de bolnavă și toți vor râde de tine. Gândește-te că dacă mergi acolo, vei fi excomunicată din adunare!” Pentru ea însă, nimic din toate acestea nu avea nici o valoare. Credința a ajutat-o să treacă peste toate piedicile. Ea era hotărâtă să meargă la Isus, iar când a ajuns acolo, a primit o altă lovitură!

Când
a ajuns la El, era disperată, dar credința îi era la fel de mare.

Când
a văzut-o, Isus i-a zis: *„Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale lui Israel.”*
(Matei 15.24).

Ce
vorbă era aceasta? „Eu nu am venit pentru tine!”

Închipuiți-vă,
Acela, Unicul în care și-a pus toată nădejdea, o alunga fără pic de milă: „Tu ești o păgână și eu nu am fost trimis pentru tine! Voi sunteți niște câini!”

Dar
nu, nici chiar aceste cuvinte nu i-au influențat credința!

Ce
am fi făcut noi, dacă am fi fost în situația ei? Da, noi am fi fost gata!

„El
a vorbit împotriva denominațiunii mele, așa că nu vreau să mai am nici o legătură cu El!”

Dar

nu este așa! Voi trebuie să mergeți mai departe, chiar dacă nu primiți nimic.

Vedeți?

Credința prinsese rădăcini în inima ei!

Isus

a continuat: „Nu

este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la căței!”

(v. 26).

Dacă

ar fi fost în situație vreunul dintre voi, bapțiști, metodiști, pentecostali, etc., ați fi spus desigur: „Oh, ce înșelător! Mă voi duce la doctorul Cutare și-i voi spune c-a avut dreptate!”

Înțelegeți?

Voi nu posedați nici o credință, dar femeia aceea știa că acolo

va fi ajutată: „*Credința*

vine în urma auzirii.”

A cărei auziri? A Cuvântului!

Ea

știa că El posedă Adevărul și a stat tare pe aceasta!

Frate,

ea nu era o „plantă de seră”, de aceea nu trebuia să fie apucată cu „mănuși de catifea” ca nu cumva să se supere, ca unii dintre noi.

„Oh,

nu mai merg niciodată acolo pentru că nu este nimic deosebit!”

Dacă

gândiți și procedați în felul acesta, nu este de mirare că nu puteți ține sus sabia Cuvântului și că faceți tot felul de compromisuri! Voi mergeți acolo unde auziți doar cuvinte dulci, pentru că sunteți „plante de seră”.

Prima

mustrare vă trânteste la pământ, deoarece mulți sunteți stropiți tot timpul cu șoaptele Satanei, care zice: „Să nu credeți așa ceva, pentru că zilele minunilor au trecut!”

Frate,

femeia cananeancă avea o credință mare. Ea i-a dat dreptate lui Isus. O credință adevărată recunoaște adevărul. Dacă voi credeți că Biblia este Cuvântul și făgăduința lui Dumnezeu, o credeți indiferent ce spun alții.

Cananeanca

a spus: „*Da,*

Doamne, dar și cățeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”

(v. 27).

Cu

alte cuvinte, ea spunea: „Eu sunt nevrednică de aceste lucruri, dar aș dori numai firimiturile.”

Și

eu sunt unul din cei care doresc firimiturile! Voi nu? Doamne, eu doresc numai firimiturile. Eu nu pot să am o biserică așa cum a fost cea de la rusalii, și fiindcă nu pot aceasta, Doamne, lasă-mi măcar firimiturile.

Am

spus întotdeauna că dacă aici nu este ceea ce a spus Petru, voi aștepta până va veni. Înțelegeți? Da, voi aștepta până când se va arăta. Acesta este Cuvântul!

Poate

că eu nu am destulă credință să plec ca Enoh la plimbarea de după-amiază și de acolo să mă duc Acasă cu Dumnezeu, dar spun că nu voi sta niciodată în calea cuiva care are o asemenea credință. Da, dacă cineva are o asemenea credință, eu îl slăvesc și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta.

Lăsați

ca acest Cuvânt să prindă rădăcini în voi! Nădejdea mea este că El a prins rădăcini și în mine, astfel încât, atunci când va veni moartea, se va deschide o cale prin care voi pleca Acasă. Deci, voi căuta și eu firimiturile.

Încercați

însă să le spuneți acestor oameni moderni că trebuie să se mulțumească cu firimiturile! Oh, nu! Dacă nu pot să aibă totul, preferă să nu primească nimic!

Ei

sunt la fel ca Naaman leprosul, care a spus: „Ori vine și-și pune Elisei mâinile peste mine... ori nu cred nimic din toate acestea!”

Acesta

este motivul pentru care ei nu pot primi nimic. Înțelegeți?

Tu

trebuie să fii gata să primești firimiturile! Ia firimiturile, frate! Ia firimiturile, soră! Primește cu bucurie orice îți dă El și spune-I: „Îți mulțumesc, Doamne! Eu am puțină credință, dar voi ține cu tărie la lucrul acesta. Îți mulțumesc pentru el și cred că voi fi sănătos!”

Apoi

așteaptă liniștit și vei vedea ce se va întâmpla. Ia ultima firimitură!

Gândiți-vă

la faptul că această femeie nu a văzut niciodată o minune. Ea era o păgână și nu-L văzuse niciodată pe Domnul făcând minuni! Ea nici nu știa că El este Dumnezeu, ci auzise doar vorbindu-se despre El. Când a venit însă la El și a văzut ce face, a fost altfel.

Femeia

a auzit pe cineva spunând: „În Biblie este scris că Dumnezeu va trimite un Proroc care va face semne și minuni și va cunoaște gândurile inimii.”

„Adevărat?”

Ea
nu văzuse niciodată cum au loc acele lucruri, dar credea.

Mă
gândesc la curva Rahav din Ierihon, care nu văzuse poporul Israel dar auzise despre el. Ceea ce auzise o determinase să ascundă iscoadele. Ea a tăgăduit propria biserică, propriul popor și toate celelalte lucruri, pentru că auzise vorbindu-se despre ei.

Ea
nu a spus: „Am să aștept până când am să-l aud predicând pe Iosua. Da, mă voi hotărî după ce-i voi asculta predica! Lăsați-mă să văd cum desparte Dumnezeu Marea Roșie, sau cum face ceva asemănător. Dacă voi vedea așa ceva, vă voi ascunde!” Nu, ea nu a așteptat nimic, ci a spus:

„Am
auzit, cum la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secăt înaintea voastră apele mării Roșii...”

(Iosua 2.10). Vedeți? „Noi am auzit.”

O,
Dumnezeule, eu am auzit și știu că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Eu știu că El trăiește și astăzi în Biserica Sa; știu că acum, El este aici. Eu știu că chipul pe care L-a surprins aparatul nu este al meu, ci al Lui. Eu știu că același Stâlp de foc care a călăuzit poporul Israel, este astăzi printre noi făcând aceleași semne și minuni. Da, El face aceleași lucruri. Este același Stâlp de Foc care a condus Israelul.

Fiecare
cititor al Bibliei știe că El era Îngerul Domnului care mergea înaintea lor prin pustie.

Pentru
Moise, Hristos a prețuit mai mult decât comorile Egiptului, de aceea, a urmat Stâlpul de Foc în pustie.

Isus

a spus: „*Eu*

vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.”

După

moartea, înmormântarea, învierea și înălțarea Sa la cer, Saul din Tars s-a întâlnit pe drumul Damascului cu același Stâlp de Foc. Nimeni din cei prezenți nu L-au văzut, dar Saul l-a văzut!

Iar

o Voce i-a spus: „*Saule,*

Saule, pentru ce Mă prigonești?”

(Fapte 9.5).

Și

el a întrebat: „*Cine*

ești Tu, Doamne? Și Domnul i-a zis: „Eu sunt Isus...””

Dacă

v-aș spune că viața lui John Dillinger este în mine, v-ați aștepta să iau arma și să trag în voi.

Dacă

v-aș spune că în mine este viața unui artist, v-ați aștepta să vă pictez un tablou.

Fii

atentă Biserică! Eu nu vreau să te cert, dar dacă viața lui Hristos este într-o biserică, dacă Duhul Sfânt este în acea biserică, dacă Stâlpul de Foc care a fost fotografiat este în ea, atunci El va face lucrarea lui Hristos.

Isus

a spus: „*Dacă*

nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”

Dar

dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea. Ele mărturisesc despre Mine.”

(Ioan 10.37-38).

Dacă

este cu adevărat Duhul Sfânt, El va mărturisi despre Sine. Credeți în lucrările Duhului Sfânt!

Știu

că a fost și există încă multă credință prefăcută și împodobită. Dar dacă există un dolar fals, trebuie să fie și unul adevărat după care s-a făcut imitația.

Voi

ați văzut oameni care deși susțin că posedă Duhul Sfânt, trăiesc în curvie și în beții. Adevărul este că ei nu Îl au, ci doar pretind aceasta!

Dar

cei care Îl au pe adevăratul Duh Sfânt sunt legitimați de Dumnezeu, care întărește mărturia lor cu semne.

Curva

Rahav a auzit și a crezut.

Femeia

cananeancă a auzit și a crezut. Da, ea a spus: „*Doamne, ajută-mă!*”

(Matei 15.25).

Mai

întâi, ea l-a numit Fiul lui David. (v. 22). Dar păgânii nu au parte la Hristos ca Fiu al lui David, Împăratul evreilor. Când ea l s-a adresat așa, El n-a luat-o în seamă, dar când a spus:

„*Doamne, ajută-mi!*”

El a fost mișcat pentru că era Domnul ei, nu Fiul lui David.

Apoi

ea a spus: „*Da,*

Doamne, dar și cățelii mănâncă din firimiturile care cad la masa

stăpânilor lor."

(v. 27).

Vedeți?

Această femeie a știut cum să se apropie de Dumnezeu. El a umilit-o când a spus: „Eu n-am fost trimis la voi! Tribul vostru nu este altceva decât niște câini!”

Dar

ea a răspuns: „Da, Doamne, așa este!”

Acesta

este Cuvântul, de aceea rămâneți la Cuvânt! Credința va recunoaște întotdeauna Cuvântul: „...*dar*

și cățeeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor."

*„Doamne,
ajută-mi!”*

Aceasta

L-a mișcat atât de mult încât S-a întors spre ea și a spus: „*O, femeie, mare este credința ta.*”

(v. 28).

Și

Satana a părăsit-o pe fiica ei. Ea s-a apropiat în mod corect.

Aceasta a fost prima minune pe care Isus a făcut-o pentru un păgân.

De ce? Pentru că ea a găsit modul corect de a se apropia de darul lui Dumnezeu.

Adevăratul

respect și smerenia față de Dumnezeu se dovedește prin credința în întregul Său Cuvânt! Înțelegeți?

Să

nu învărtiți roata, spunând: „Eu nu mai pot să cred așa ceva!

Dacă nu este scris în catehism, nu primesc!”

Ceea

ce spune catehismul, nu are nici o valoare, sau vreți să-l puneți

deasupra Cuvântului lui Dumnezeu?

Cananeanca

a venit la El respectuoasă și smerită: *„Oricine se va înălța, va fi smerit și oricine se va smeri, va fi înălțat.”*

(Matei 23.12).

Gândiți-vă

la Marta. Știu că vă țin mult, dar voi fi scurt. Trebuie să vă mai spun câteva lucruri, apoi voi încheia. Sper să nu vă pun prea mult răbdarea la încercare.

Marta

era tare. Ea a arătat multă statornicie față de Isus. Ea este aceea care a trimis după El să vină să se roage pentru fratele ei care era pe moarte.

Isus

a spus: *„Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”*

(Ioan 5.19).

Când

a fost la Betesda, El știa că un om era olog de 38 de ani. Acolo se aflau aproape 2.000 de șchiopi, orbi, uscați, schilozi, etc. Isus a stat acolo și a privit în jur plin de milă și de dragoste.

Noi

nu știm ce înseamnă dragostea în adevăratul ei înțeles, ci privim de pe poziția noastră omenească. Când citim „plin de milă”, o înțelegem din punctul nostru de vedere. Dar adevărata milă înseamnă să faci voia lui Dumnezeu. Înțelegeți?

„Oh,

n-aș vrea să-i spun aceste cuvinte pentru că este un băiat bun. Este adevărat că bea... El are nevoie de Hristos, dar nu pot să-l

mustru pentru că aparține de o biserică ce nu crede în vindecarea divină.”

Dacă
gândești așa, nu știi ce înseamnă „mila”!

Isus
a trecut pe acolo. El cunoștea voia lui Dumnezeu. El a trecut pe lângă mamele care stăteau cu pruncii în brațe și așteptau ca Îngerul să tulbure apa. El a trecut pe lângă toți și S-a dus la acel bărbat care era bolnav de 38 de ani, iar când a ajuns lângă el, l-a întrebat: *„Vrei să te faci sănătos?”*
(Ioan 5.6), la care slăbănogul a răspuns:

*„Doamne,
n-am pe nimeni să mă bage în scaldătoare când se tulbură apa;
și, până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea.”*
(v. 7). El nu putea să meargă, dar Isus i-a spus: *„Scoală-te,
ridică-ți patul și umblă.”*
(v. 8).

Ce
au făcut iudeii cu El pentru aceasta? L-au dus în curtea de judecată.

Dacă
ar fi făcut această minune astăzi, ar fi fost judecat din nou. Așa este. El a lăsat în urma Sa 2.000 de bolnavi și S-a oprit lângă acesta.

Oare
ce-au spus oamenii despre aceasta?

„Eu
îl cunosc pe fratele Cutare, care zace acolo jos. Acolo este și sora Cutare, o femeie foarte cumsecade. Ea zace de 20 de ani. Dacă ar fi ceva dumnezeiesc în El, s-ar fi dus și ar fi vindecat-o și pe ea!”

Satana

spune și astăzi la fel. Înțelegeți? „Dacă ai fi Tu...”

„Dacă ar fi asta...dacă ar fi aceea....” Același Semn, aceleași cuvinte. Înțelegeți?

Deci

fariseii spuneau tot felul de cuvinte la adresa Lui, dar El a răspuns clar:

„Fiul

nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând...”

(Ioan 5.19).

Înțelegeți?

El a avut o vedenie. Isus Hristos este același ieri, azi și în veci, Același Dumnezeu.

Marta

stătea înaintea Lui și spunea: *„Doamne, dacă ai fi fost aici...”*

(Ioan 11.32). De ce nu venise El? Pentru că Tatăl Îi arătase într-o vedenie că Lazăr va muri. Vedeți, ei l-au trimis vorbă să vină repede, dar El a plecat în altă cetate și le-a spus ucenicilor Săi: *„Lazăr, doarme!”*

(v. 11). Aceasta a fost expresia Lui.

Pentru

un creștin adevărat nu există moarte!

Ucenicii

au răspuns: *„Dacă doarme, are să se facă bine!”*

(v.12). Atunci Isus le-a spus pe înțelesul lor: *„Lazăr a murit!”*

(v. 14).

Oh,

parcă îi aud pe evrei, când a intrat în orașul lui Lazăr: „Aha, a venit vindecătorul dumnezeiesc!” Toți și-au lăsat îndeletnicirile și s-au luat după El. Marta cea mică, avea însă ceva în inima ei. Ea era o ființă care dorea ca tot timpul casa lor să fie curată, în timp ce Maria asculta Cuvântul! Dar acum, ea a lăsat totul și a mers să-L întâmpine pe Domnul! Eu cred că ea a citit din Scripturi, despre femeia sunamită. Când L-a văzut pe Isus, ea a spus: „*Doamne, dacă ai fi fost aici...*”

(v. 32). Se părea că ea era îndreptățită să-L mustre.

„De ce nu ai venit când Te-am chemat? Noi știm că Tu ești un Om sfânt și dacă ai fi fost aici, nu s-ar fi întâmplat necazul acesta!”

Și astăzi este la fel. Dar, oh, El este aici prin Duhul, chiar dacă voi nu-L vedeți. El este aici în Cuvântul Său.

Oh, desigur, voi vă rugați pentru o trezire și apoi se întâmplă una sau alta în adunare; cineva strigă tare: „Slavă lui Dumnezeu!” și cu asta ați rezolvat problema.

Adevărul este însă, că voi nu știți ce este o trezire adevărată, iar când Hristos vine în biserică, nu-l dați nici o atenție.

Dacă El vindecă pe cineva sau descopere un gând, voi spuneți: „S-ar putea să fie telepatie!” Dacă gândiți așa, nu este de mirare că între voi nu poate să facă nimic! Nu-i de mirare că pentru Biserica Laodicea, El e afară și încearcă să intre din nou înăuntru!

Acesta este timpul în care trăim noi. Aceste denominațiuni L-au scos afară. Da, El este scos afară.

Deci

Marta I-a spus lui Isus:

*„Doamne,
dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.”*
(v. 32).

*„Isus
i-a zis: „Fratele tău va învia.”*

*„Știu”,
I-a răspuns Marta, „că va învia la înviere, în ziua de apoi.”*

*„Isus
i-a zis: „Eu sunt învierea și viața.”*
(v. 23-25).

El

a fost Singurul care a trăit cândva și care va trăi. Cine putea spune așa ceva despre sine? Biblia ne spune că noi nu trebuie să căutăm frumusețe la El. Poate că la cei 30 de ani ai Săi, era puțin aplecat de spate și cărunt, încât I se dădeau 50 de ani.

Noi

știm că evreii Îi spuneau: *„N-ai
nici 50 de ani și L-ai văzut pe Avraam?”*
(Ioan 8.57). *„O, acum știm cu siguranță că ești nebun!”*

Înțelegeți?

Dar

El le-a răspuns: *„Mai
înainte să se nască Avraam, sunt Eu!”*
(v. 28).

Ei

nu puteau înțelege aceasta, pentru că El avea un trup omenesc.

Și

El i-a spus Martei: *„Eu*

sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar muri, va trăi.

Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?"

(Ioan 11.25-26).

Marta

a răspuns: „*Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.*”

(v. 27).

Aș

vrea să vă mai spun ceva, ceva ce am tot repetat mereu, iar dacă cineva se va simți cumva jignit, aș vrea să știți că n-o fac intenționat.

O

femeie care aparține de biserica „creștină științifică”, mi-a spus odată:

„Frate

Branham, tu vorbești prea mult despre Isus.”

„O,

nu! Din păcate nu o fac nici pe jumătate din cât ar trebui! Aș dori să am la dispoziție și mai multe cuvinte și timp, ca să vorbesc despre El!”

„Bine,

a continuat ea, dar Tu îl faci Dumnezeu!”

„El

a fost Dumnezeu! Este și astăzi Dumnezeu, și va fi întotdeauna Dumnezeu!”

„Am

să-ți dovedesc cu propria ta Biblie că El nu este decât un

muritor!”

„Te
ascult,” am răspuns eu.

Atunci
ea a citit din Ioan 11.35: „*Isus
plângea.*”

În legătură cu momentul când S-a dus la mormântul lui Lazăr.

„Aceasta
este dovada ta?” am întrebat-o eu.

„Da.”

Vedeți,
astăzi fiecare credincios trebuie să se lupte.

Un
bărbat mi-a povestit nu demult:

„Știi,
nu demult mi s-a prezentat în vis un Satan mic, aproximativ atât de
mare și a zis: „Bauuu!” Când l-am văzut, eu am făcut:
„Huuuu!” și m-am dat înapoi. De fiecare dată când eu făceam
un pas înapoi, el devenea tot mai mare, iar eu tot mai mic. Apoi, am
văzut că m-am întors eu spre el și am făcut: „Bauuu!” și el
s-a dat înapoi. Și de câte ori făceam un pas spre el, se dădea
înapoi. Eu știam că trebuie să mă lupt cu el, dar n-am găsit
nici un fel de armă, și atunci am luat o Biblie. Văzând-o, el s-a
făcut tot mai mic, tot mai mic.”

Vedeți,
aceste lucruri mi le-a povestit acel bărbat.

Așa
trebuie să faceți și voi. Luați Cuvântul lui Dumnezeu și atunci
nu va trebui să spuneți: „Bauuu!” ci „Așa vorbește
Domnul!”!

Fiți

stăruitori! Stați pe Cuvânt! Noi credem numai Cuvântul! Noi credem numai în El, așa cum a crezut și Marta. Nu are importanță cât sunt de mulți cei care zic că nu avem dreptate și că nu suntem în Adevăr, noi știm că Isus Hristos este Același, și El a spus:

„Cine

crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...”

(Ioan 14.12).

Ar

putea să vă vindece vreun om? Nu! Dar voi sunteți deja vindecați. Ar putea să vă salveze un om? Dar voi sunteți deja salvați! Câți cred aceasta? El a fost rănit pentru fărădelegile noastre, a fost chinuit pentru răutatea noastră. Este adevărat?

„...și

prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

(Isaia 53.5).

Vedeți?

Este scris la timpul trecut: **„am**

fost

tămăduiți”. El a făcut deja totul pentru noi.

Acum,

El a venit în Biserica Sa s-o facă conform Cuvântului. Altfel de ce a rânduit: apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători? De ce a dat aceste slujbe în biserică?

Pavel

spunea: *„...chemat*

de Dumnezeu, nu de oameni.”

Da, un om trimis și inspirat de Dumnezeu ca să țină Biserica conform Cuvântului. Ce este aceasta? Darul Duhului în Biserică. Nu o grămadă de fanatism, ci daruri adevărate pentru Biserica Sa, pentru ca Biserica să fie întreținută prin ele.

Dacă

Biserica lui Dumnezeu posedă cu adevărat Duhul Sfânt, atunci dacă cineva ar păcătui în mijlocul ei, ar păți la fel ca Anania și Safira.

Aș

dori să intru într-o astfel de biserică, în care fiecare bărbat și fiecare femeie posedă Duhul Sfânt. Dacă cineva ar face ceva greșit Duhul Sfânt l-ar descoperi, ar face imediat o lucrare de curățire. Acestea sunt darurile Duhului în Biserică. O, Dumnezeule, dă-ne o astfel de Biserică! Credeți aceasta? Este Hristos mort? Nu, El trăiește.

Ce

le-a răspuns fariseilor când i-au cerut un semn? *„Un neam viclean și preacurvar cere un semn.”*
(Matei 12.39).

Este

adevărat? *„Viclean și preacurvar”*.

Când

a existat o generație, un neam mai rău și mai stricat decât astăzi? Când a existat mai mult păcat? Se spune că astăzi trăiesc pe pământ mai mulți oameni decât în toate timpurile de la Adam încoace, împreună. Aceasta este generația rea și stricată despre care vorbește Domnul! Homosexualitate, prostituție, biserici decăzute, oamenii sunt încăpățânați, iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu, hulitori, lăudăroși, fără evlavie, vânzători, având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-l puterea. De aceea Domnul spune: *„Depărtează-te de ei.”*

Da,

Biblia spune: *„Depărtează-te de oamenii aceștia!”*

(2Timotei 3.5). Acesta este timpul în care trăim noi.

Voi

știți că unii oameni spun: „Eu am putere să vindec!” Un astfel de om spune minciuni, pentru că el nu are nici o putere ca să vindece. Aceasta a făcut-o deja Hristos.

Preoții

vin cu pretenția că trebuie să le mărturisiți lor păcatele voastre. Poate să vă ierte un preot? Nu, păcatele voastre sunt deja iertate! Când s-a întâmplat aceasta? Atunci când Hristos a murit pe cruce, spunând: „S-a isprăvit!”

Ce?

Planul lui Dumnezeu. Atunci, pe cruce, Hristos a rezolvat totul. Voi sunteți deja salvați. Fiecare păcătos este salvat, dar aceasta nu vă poate ajuta cu nimic dacă nu Îl acceptați. Puteți merge la altar să strigați până vă încărunțește părul, și să plângeți până nu mai puteți, căci dacă nu credeți, nu vă folosește la nimic. Dacă credeți că Hristos a murit în locul vostru, și Îl acceptați ca Salvator personal, atunci veți fi mântuiți. La fel este și cu vindecarea divină. El a fost rănit pentru vina noastră, de aceea suntem tămăduiți prin rănila Lui. Prin aceasta, El ne arată că este viu. Dar mai întâi trebuie să credeți cu tărie Cuvântul Său.

Isus

a spus: *„Lucrările pe care le fac...”*

dar El n-a spus niciodată: „Eu vindec!” ci cuvintele Lui au fost: *„Tatăl*

care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.”

(Ioan 14.10).

Acum,

dacă Isus nu S-a numit Vindecător divin, cum este posibil ca un sărman neștiutor ca mine, sau un oricare altul să încerce să pretindă că ar fi vindecător? Cum poți fi tu un vindecător divin când lucrarea aceasta este deja făcută pe Golgota? Tu trebuie să faci un singur lucru: s-o accepti și să crezi! Este adevărat?

Acum,
dacă nu vrei să mă crezi, vei pleca, iar dacă nu pot să cred eu,
voi pleca. Dumnezeu însă nu face așa. El a trimis daruri pentru
Biserica Sa! El trimite apostoli. Ce este un apostol? Un misionar, un
bărbat trimis. Prorocul este un visător, în timp ce păstorul,
învățătorul și evanghelistul împart Cuvântul lui Dumnezeu la
popor.

Darurile
Duhului care lucrează în Biserică, întăresc Cuvântul dovedind
că Isus Hristos trăiește în biserică.

Noi
ne cunoaștem unii pe alții. Aceasta este biserica noastră. Eu nu-i
cunosc însă pe musafiri pentru că nu stau mult în locul acesta,
dar vreau să vă spun ceva, prieteni. Dacă aș putea face ceva
pentru voi, aș face-o cu plăcere. Dacă aș putea vindeca bolnavii,
aș face-o, dar eu nu pot face aceasta.

Dacă
aș putea s-o ajut pe sora aceasta care zace în pat, aș face-o
bucuros.

Dacă
aș merge afară și deși plouă aș spune: „Nu țineți umbrela
deasupra mea!” prin aceasta i-aș arăta lui Dumnezeu că sunt
sincer, dar aceasta nu ajută la nimic.

Eu
am fost în Africa și în India și am văzut oameni care se culcă
pe paturi cu cuie și fac multe alte lucruri ciudate. Apoi i-am văzut
cum au adus jertfe înaintea zeilor lor, cum și-au aruncat copiii
la crocodili și multe alte lucruri de felul acesta. Ei sunt sinceri.
Un om poate să ia acid carbonic ca medicament, și el este sincer.
Înțelegeți?

Adevărul,
acesta este singurul lucru pe care trebuie să-L știm noi, și
atunci Dumnezeu Îl va legitima deoarece Isus a spus:

„Cine

crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.”

Și: „Isus

Hristos este același ieri, azi și în veci.”

Cum

vi S-ar arăta El astăzi dacă L-ați căuta? Dacă aș spune că Hristos este în mine și în voi, cum am putea dovedi aceasta?

Ați

căuta un bărbat care umblă cu gulerul întors? Nu, pentru că El nu a umblat așa. El Se îmbrăca simplu, ca ceilalți oameni de rând. Ne-am uita să vedem dacă are cicatrice la mâini? Nu, pentru că sunt mulți care umblă cu sânge, foc, fum, etc., deși ceea ce fac ei, nu este Cuvântul.

El

a spus: „*Lucrările*

pe care le fac Eu, ele mărturisesc despre Mine. Dacă nu Mă puteți crede pe Mine, credeți-le măcar pe ele.”

Acum,

haideți să ne rugăm. Spuneți-I Lui dorințele inimilor voastre.

Tată

ceresc, eu știu că acest Cuvânt este tare. Te rog, îndură-Te! Tu cunoști inima mea, de aceea, Te rog ajută-mă! Te rog să binecuvântezi cuvintele mele slabe, care nu sunt ca ale unui predicator. Eu sunt un om neînțeleș și nu știu cum să vorbesc oamenilor, dar Tu mi-ai promis că vei umplea gura mea cu Cuvântul Tău, dacă o deschid.

De

31 de ani mă încred numai în Tine. Poate că printre noi sunt oameni care au primit Cuvântul vorbit: cei bolnavi sau cei ce au nevoie de Hristos. Ei sunt undeva afară. Ei au nevoie de Tine, Doamne, și nădejdea mea este că cuvintele care s-au spus astăzi, le-a întărit credința în făgăduințele Tale.

În

clipele acestea, când stăm înaintea Ta cu capetele plecate, poate că sunt printre noi unii care nu-L cunosc pe Hristos ca Salvator personal, și care doresc să spună:

„Frate

Branham, nu vreau să mor în starea în care mă aflu acum. Eu nu sunt pregătit să mor. Nu sunt născut din nou, de aceea doresc să te rogi pentru mine. Roagă-te pentru mine, căci sunt un păcătos.”

Ridicați-vă

mâinile! Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine.....și pe tine.....și pe tine..... Dumnezeu să vă binecuvânteze! Voi trebuie să credeți din toată inima! Vreo 20 de oameni și-au ridicat mâinile. Rămâneți unde sunteți, pentru că în față sunt o mulțime de copii. Eu nu pot să vă chem la altar, aici în față, de aceea, rămâneți unde vă aflați și rugați-vă cu mine:

Tată

ceresc, Ți-i aduc pe acești oameni, care și-au ridicat mâinile. Eu cred că ei au făcut aceasta cu toată sinceritatea. Lasă-i să vadă că în clipa aceasta au rupt orice lege a științei. Știința susține că brațele noastre trebuie să atârne în jos, pentru că gravitația pământului ne ține, dar prin faptul că ei au ridicat brațele spre cer, dovedesc că există un Duh care are puterea să ne ridice brațele spre Creator. Da, aceasta s-a arătat acum! Știința nu poate arăta aceasta, deoarece Duhul Se face cunoscut prin credință, și pentru că El a venit în locul acesta, ei și-au ridicat mâinile. Ei vor să fie mântuiți.

Dumnezeule,

Tată, eu le arăt făgăduințele Tale.

Când

era pe pământ, Domnul a spus:

„*Nimeni*

nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și

Eu îl voi învia în ziua de apoi."

(Ioan 6.44).

„...cine

ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață."

(Ioan 5.24).

„Cine

mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi."

(Ioan 6.54).

Acestea

sunt făgăduințele Tale. Oamenii aceștia n-ar fi putut să-și ridice mâinile dacă n-ar fi fost Duhul Tău aici. Ei n-ar fi putut face aceasta, dacă n-ai fi hotărât Tu mai dinainte lucrul acesta.

„Tot

ce Mi-a dat Tatăl

(Vedeți, se folosește trecutul), va

ajunge la Mine."

(Ioan 6.37). (În traducerea românească se folosește prezentul:

„Tot ce-Mi dă Tatăl.")

„Și

pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit."

(Romani 8.30).

Aceasta

este viziunea cea mare dată de Dumnezeu, care se împlinește cu acești oameni. Ei au fost văzuți și aleși înainte de întemeierea lumii.

Tu,

care ești nemărginit, ai știut ce se va întâmpla în dimineața

aceasta aici. Tu ai știut că ei vor ridica mâna și chiar așa a fost.

Acesta

este singurul meu ajutor pentru viitor, Doamne: Cuvântul Tău. Eu Ți-i dăruiesc Ție, Doamne, în Numele lui Isus Hristos, pe toți cei ce și-au ridicat mâinile, ca un trofeu al Cuvântului Tău.

Ține-i

Tu, Doamne, astfel încât nimeni și nimic să nu-i poată smulge din mâna Ta. Dă-le viața veșnică! Îngăduie ca ei să găsească o biserică sau să fie botezați în locul acesta, în dimineața aceasta și să rămână aici.

Fie

ca așa cum, Duhul Sfânt a mișcat la început apa, să le umple inimile și sufletele. Îngăduie aceasta, Doamne! Ajută-i ca în toate zilele vieții lor să trăiască în evlavie, astfel încât, în ziua venirii Tale să se arate ca un semn de biruință și ca pietre strălucitoare în cununa Ta, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

-

Amin -